

Καν. Ίωάννη Σουτζουκάν
Διημερολόγιο
Μ. Αγγελιδάκου 31

78-250

Τα μεταλλεύματα, ο Τουρισμός και η Καλαμαριά αξιοποιημένη δίνουν τον ρυθμό μιας σύγχρονης ζωής μεσ' τη Χαλκιδική. Για την επιτυχία του ρυθμού αυτού ποδύναται η μόνη σωτηρία να γίνη Παγχαλκιδικός Συναγερμός.

Τό Μέλλον τῆς Χαλκιδικῆς

ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΜΑΡΙΚΑ ΚΥΠΑΡΙΣΣΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΕΡΜΟΥ 15 ΤΗΛ. 51-86
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1960
ΕΤΟΣ Β' - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 15

Η ΣΤΕΡΝΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ

Ὡς τὸν προβάλαμο τοῦ Πρωθυπουργικοῦ Γραφείου σέρνεται ἡ θλιβερὴ φωνὴ τῆς ἐπαρχίας καὶ σπᾶει ἐκεῖ καὶ γίνεται καπνός, γιὰ νὰ θολώσῃ τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὴν ἀκοή.

Σέρνεται ὡς ἐκεῖ ἡ φωνὴ τῆς πίκρας, γεμάτη ἀγανάκτηση κ' ἀνησυχία, κατάφορτη ἀπὸ τὸ βᾶρος τῆς ἀπελπισίας καὶ σπᾶει ἐκεῖ στοὺς τοίχους καὶ ἀλλάζει σὲ λιθᾶνι καὶ ὕμολογίες.

Σπᾶει σὲ χιλιάδες διαθλάσεις ἔγχρωμες ἢ μαύρη ἀπελπισία τοῦ χωριοῦ κ' ἔρχεται πάλι πίσω ἀλλαγμένη καὶ ἀγνώριστη, γεμάτη ψεύτικα στολίδια κ' ἀριθμούς καὶ τᾶματα κ' ἀφίδια, γιὰ νὰ στουμπώσῃ τὴν ἀνησυχία τοῦ ἀγρότη. Σὰν νὰ μπορούσαν τὰ τερτίπια αὐτὰ νὰ γίνουν αἷμα καὶ ζωὴ.

Κι' ἀγᾶλλονται οἱ σειρήνες τῆς Πρωτεύουσας, ποὺ μόρεσαν νὰ ξεγελάσουν τὸν ἐπαρχιώτη ἄλλῃ μιὰ φορά, μὲ τὶς ταχυδακτυλογραφίες τῶν μεγάλων ἔργων καὶ τῶν ἰσοσκελισμῶν. Χαίρονται καὶ μοιράζονται φιλοφρονήσεις οἱ καρακόκρουνες τῶν διαδρόμων, γιὰ τὴν ὑπόθεσιν καὶ πάλι νὰ ξεγλυστρήσουν ἀπὸ τὴν ὠμὴ πραγματικότητα.

Καὶ νὰ γελάσουν ποιόν; Τὴν ἴδια τὴ ζωὴ. Τὴ ζωντανὴ πραγματικότητα, τὴν ἐπαρχία τὴν Ἑλληνική. Κουτοί, μικροὶ κ' ἀνόητοι. Ἀνθρωποὶ δοῦλοι, μαθημένοι νὰ χορταίνουν σ' ὅλη τὴ ζωὴ τους μὲ τ' ἀποφάγια ξένων τραπεζιῶν. Ριχοὶ ἄνθρωποι, ἀπὸ τρίτο χέρι κ' ὄπὸ ἀνατροφὴ ἀγύμναστοι, γιὰ τὸν ἀληθινὸ ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ποὺ γίνεται πραγματικὰ μόνο μὲ τῆς καρδιάς τὸ αἷμα, φοβοῦνται ν' ἀντικρούουν τὴν Ἑλληνικὴ πραγματικότητα. Φοβοῦνται ν' ἀντικρούουν τὴν μοναδικὴν πραγματικότητα, ποὺ εἶναι ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς καὶ ξεγλυστροῦν μασκαρεμένοι στὰ καταφύγια τῆς ἀγυρτείας.

Συνηθισμένοι νὰ χορταίνουν ἀπὸ τὶς φλοῦδες τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ κ' Ἀμερικάνικο πολιτισμοῦ, ζοῦνε μονάχα μὲ τὴ φλοῦδα τῆς ζωῆς, μ' ὅ,τι γυαλίζει, δηλαδὴ καὶ θέλουν νὰ συνηθίσῃ κ' ὁ λαὸς μας στὴν ψευτιά αὐτὴ, νὰ ζῇ μὲ φλοῦδες καὶ ψευτιές.

Φωνάζουνε στὴν ἐπαρχία οἱ ἀγρότες κ' οἱ ἐργάτες: Εἴμαστε ἄστεγοι, γυμνοὶ, ἀκτῆμονες. Ἐχομε τὰ παιδιὰ χωρὶς δασκάλους καὶ χωρὶς τροφή. Πεινοῦμε.

Καὶ ἀπαντοῦνε οἱ Σειρήνες τῆς Ἀθήνας. Κάνετε λάθος, δὲν πεινάτε. Ἐχομε σταθερότητα πολιτικὴ, ἔχομε νομισματικὴ ἐπίσης σταθερότητα, εἶναι ἰσοσκελισμένος ὁ προϋπολογισμός, γίνονται ἔργα τρομερά, ἡ παραγωγή ἔφθασε σὲ ἀπίθανες προβλέψεις, μᾶς ἐπαινοῦν κ' οἱ ξένοι ἀκόμα, πῶς πεινάτε; Εἶναι ἀδύνατο νὰ πεινάτε. Γιὰ προσέξτε, μήπως σᾶς ξεγελοῦν οἱ Ἐδατζίδες; Γιὰ προσέξτε το αὐτό.

Κ' ὕστερα πέφτουνε σὲ συλλογὴ οἱ ἀγρότες. Μήπως συμβαίνει κάτι τέτοιο; Μήπως δὲν εἶν' ἀλήθεια, πῶς πεινοῦν; Μπορεῖ νὰ εἶναι κ' ἔτσι! Μὰ πῶς μπορεῖ, ἀφοῦ δὲν ἔχομε ν' ἀλλάξουμε βρακί. Ἀφοῦ πᾶμε στὴν ἐκκλησία μὲ αὐτὸ νὰ πάρουμε κερί! Ἀφοῦ δραχμὴ στὴν τσέπη δὲν ὑπάρχει, ἀφοῦ καὶ τὸ ψωμί, ἡ μοναχὴ τροφή, μᾶς λείπει. Πῶς εἶναι ἔτσι; Αὐτὰ εἶναι μπροῦφες.

Κι' ἀρχίζει πάλι ἡ φωνὴ τῆς σιγανῆς διαμαρτυρίας. Καὶ ἀνεβαίνει ἡ φωνή, ἐκεῖ στὰ καφενεῖα τοῦ χωριοῦ, ὡς τὴν κραυγὴ τῆς πείνας. Ξεχύνεται καὶ πάλι καὶ κατεβαίνει ὡς τὰ φράγματα τῶν

Ἐπαρχιῶν. Ὡς τόσο δὲν ἐγγίζει τὸ σκοπὸ, γιὰ τὴν εἶναι φωνὴ ἀπροσδιόριστη καὶ ἄτονη χωρὶς αἰχμὴ. Δὲν εἶναι βέλος δηλαδὴ. Εἶναι φωνὴ ἀνήσυχη σεμνοῦ ἀνθρώπου. Δὲν εἶναι ἡ στερνὴ κραυγὴ τῆς πείνας. Δὲν εἶναι ἡ στερνὴ καὶ τσιριχτὴ κραυγὴ τοῦ πεινασμένου θηρίου. Ἄ, ὅταν ὑψωθῇ αὐτὴ καὶ σκίσει τὸν ἄερα, τότε σπᾶνε καὶ πέφτουνε μὲ μῖα καὶ φράγματα καὶ τοῖχοι καὶ μαντρώματα. Τότε ἀφανίζεται μὲ μῖα τὸ συχαμένο καὶ μικρόψυχο πλῆθος τῆς ἀγυρτείας, ποὺ κατακλύζει καθημερινὰ τοὺς διαδρόμους καὶ τοὺς προβαλάμους τῶν Ἐπαρχιῶν τοῦ Λαοῦ μας. Τότε πιά χάνεται τὸ πᾶν. Κι' ὁ ἴδιος ὁ λαὸς χάνει τὸν ἑαυτὸ του, γίνεται μᾶζα ἄλογη καὶ πάει κατὰ γκρεμοῦ, μαζὺ μὲ ὅλα.

Ὅμως ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι ἀφάνταστα εὐγενικός καὶ ἔχει ὑπομονὴ συμπεκνωμένη ἔτσι, ποὺ νὰ μὴ σπᾶν εὐκολὰ καὶ γρήγορα. Πεινάει, ὑποφέρει καὶ πικραίνεται κ' εἶν' ἔτοιμος νὰ συγχωρήσῃ κάθε φταίχτη, μόνο νὰ ἴδῃ λίγο καλό.

Ναί, ἀλλὰ οἱ πολιτικοὶ μας; Εἶναι κ' αὐτοὶ εὐγενικοὶ καὶ στέρεοι, ὅπως ὁ Λαὸς; Τότε τί κάνουν; Τί πᾶνε καὶ μαντρώνονται κει κάτω στὴ Βουλὴ. Θάφῃκου ἔτσι νὰ λιανίζεται ἕνας Λαὸς δολόκληρος γιὰ νὰ περνοῦν καλά, κατὰ τὴ γνώμη τους, λίγοι ἀγύρτες τῆς Πρωτεύουσας; Αὐτοὶ πῆγαν μὲ τὴ σειρά τους ὅλοι, «δόξα τῷ λαῷ» καὶ στὴν Εὐρώπη καὶ στὸν Νέο Κόσμο. Εἶδαμε τοὺς ἐπαρχιώτες ὅλης τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Εἶναι καὶ κείνοι ὅπως οἱ δικοὶ μας, τσολιάρηδες καὶ γανιασμένοι καὶ ἀνήσυχτοι; Ἡ ἔχουν τὴν εἰρήνη καὶ τὴν προκοπὴ γραμμένη στὰ πρόσωπά τους καὶ τὴν κυριαρχία στὴ ματιὰ τοῦ ἡρεμοῦ ἀνθρώπου! Αὐτὸ μπορούν νὰ μᾶς τὸ ποῦνε οἱ πολιτικοὶ μας; Βέβαια ἔχουν ἔτοιμη ἐκείνη τὴ βελτὴ ἀπάντηση, πῶς εἶναι τάχατες φτωχὸς ὁ τόπος. Καλὰ, μ' αὐτὴ ἡ ἀπάντηση πάλαισε καὶ ξεθώριασε καὶ δὲν περνάει τώρα. Καθόλου δὲν εἶναι φτωχὸς ὁ τόπος. Ἄν ἦταν τόσο τραναχτὰ φτωχὸς δὲν θὰ μπορούσε οὔτε αὐτοὺς τοὺς ἴδιους νὰ πληρῶνῃ τόσο πλοῦσια. Οἱ λιμουζίνες, ποὺ λιανοθεργίζονται στὰ ἀσφαλτόστρωτα σοκάκια τῆς Ἀθήνας δὲν εἶναι ἀπὸ φτώχεια. Εἶναι ἀπὸ κάτι ἄλλο, ποὺ δὲν θέλουν νὰ τὸ ποῦνε οἱ πολιτικοὶ μας. Εἶναι μόνο μικρὸς ὁ τόπος μας, ἀλλ' ἀπὸ πλοῦτο, εἶναι πᾶμπλοῦτος. Μᾶς περισσεύουνε τὸ στᾶρι καὶ τὸ λάδι καὶ τὰ μεταλλεύματα. Μᾶς περισσεύουνε καὶ μένουν τὰ καπνὰ καὶ οἱ σταφίδες καὶ τὰ μῆλα μας. Μᾶς περισσεύουν ὅσα κάνουν τὴ ζωὴ καλὴ καὶ πλούσια. Γιὰ τὴν εἶναι φτωχὸς ὁ τόπος; Καθόλου δὲν εἶναι φτωχός. Εἶναι μόνο ἀνθρωποφάγοι ἀχόρταγοι λίγοι ἀγύρτες στὴν πρωτεύουσα κ' αὐτοὶ συνθλίβουν τὸ λαὸ μας μὲ τὴ φτώχεια. Κι' ὅσο γι' αὐτοὺς, εἶναι ἡ δουλειὰ τους. Μὰ οἱ πολιτικοὶ; Αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τὴν εὐθύνῃ καὶ τὴν ἐντολὴ ἀπ' τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ, γιὰ τὴν δὲν σπᾶνουνε τὰ δόντια τῶν ἀνθρωποφάγων; Γιὰ τὴν στέκονται ἄπραγοι καὶ μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα στὰ μεριά τους καὶ καμαρώνουνε αὐτοὺς τοὺς λίγους νὰ τρᾶνε σάρκες τοῦ λαοῦ μας τόσο ἔσπλαχνα; Πρέπει νὰ πολεμήσουν τὸ κακὸ αὐτὸ οἱ πολιτικοὶ μας, ἀλλοιῶς εἶναι συνένοχοι. Πῶς εἶναι πεινασμένη καὶ φρικτὰ βαλαντωμένη ἡ ἐπαρχία τὸ ξέρουνε καλὰ αὐτοὶ. Τὸ βλέπουν κάθε μέρα. Πρέπει

λοιπὸν νὰ βροῦνε τὸ κακὸ καὶ νὰ τὸ πολεμήσουν. Πρέπει χωρὶς ἀναβολὴ νὰ λείψῃ ὁ κουτὸς ξεχωρισμὸς πρωτεύουσας καὶ ἐπαρχίας. Εἶπαμε χίλιες δυὸ φορές. Δὲν εἶναι ὁ ἀγρότης, ὅπως τὸν τοποθετῆτε, Ἑλληνας δευτέρης ποιότητος. Εἶναι πρῶτης καὶ καθαρῆς ποιότητος ὁ ἐπαρχιώτης. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ νοιώσουν οἱ πολιτικοὶ μας τοῦτο τὸ ἀξίωμα καὶ νὰ ἀγωνισθοῦν μὲ ὅλην τὴν καρδίαν ἄτους γιὰ νὰ πετύχουνε τὴν ἔνωση ἐπαρχίας καὶ πρωτεύουσας. Πῶς εἶναι σὲ κατὰσταση κακὴ καὶ ἐπικίνδυνη ἡ ἐπαρχία τὸ νοιώθει κ' ἡ Ἀθῆνα κ' ὑποσυνείδητα φοβάται τὴ διαφορὰ αὐτὴ. Ἀπόδειξη εἶναι, πῶς τὸν τελευταῖο καιρὸ γράφουνε καὶ μιλοῦν στὸν τύπο τῆς Πρωτεύουσας μὲ συγκατάβαση πολλὲς ρωμαντικὲς γεροντοκόρες, γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ χωριοῦ. Γράφουνε καὶ μιλοῦν ἀπὸ μακριὰ, σὰν τὸν εἰρηνικὸ ἀρχοντοχωριάτη τοῦ Γκαίτε, ποὺ ἤθελε ν' ἀκοῦν γιὰ μάχες καὶ πολέμους, ποὺ γίνονται «πέρα μακριὰ, στὴν Τουρκία». Εἶναι λοιπὸν πασιγνωστός ὁ χωρισμὸς Πρωτεύουσας καὶ ἐπαρχίας σ' ὅλα. Καὶ λένε ψέματα χοντρά ὅσοι κάνουνε πῶς δὲν βλέπουν. Τὰ βλέπουν καὶ τὰ ξέρουν ὅλα οἱ πολιτικοὶ μας, πρέπει νὰ ἔχουνε κατὰ τὴν παλληκαριά νὰ τὰ ὁμολογοῦν καὶ νὰ τὰ φανερώσουν στὸ λαὸ. Κι' ἀκόμα νᾶχουν τὴν ἀνδρεία νὰ ἀγωνισθοῦν μὲ πείσμα, ὅπως εἶναι χρέος τους, γιὰ νὰ τσοκίσουν κάθε ὑπολὸν ἐχθρὸ τῆς ράτσας. Ἡ ἀπραξία κ' ἡ συνέχεια τῆς σημαίνει καθαρὴ συνοχή στὴν ἀγυρτεία. Καὶ τοῦτο εἶναι ἐπικίνδυνο πολὺ. Κάθε δύναμη, μὰ πὶδὸ πολὺ τὸ χρέμα σὰν ἐξογκωθῇ γίνεται ἄναμη τυραννικὴ. Καὶ τυραννεὶ καὶ κατακαίει τὴς καρδιές. Δὲν πρέπει οἱ πολιτικοὶ μας νὰ ἀνέχονται τὴν τρομερὴ ἐξογκωσὴ τοῦ χρέματος σὲ λίγα χέρια, γιὰ τὴν ἐνέχονται μὲ καθαρῶτατη ἐνοχὴ οἱ ἴδιοι. Καὶ σπᾶει στὴν καμπούρα τοῦ λαοῦ ἡ ἀγύρτικη συγκέντρωσις τοῦ πλοῦτου. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τραβήξουν πέρα οἱ πολιτικοὶ μας ἀπὸ τὴν ἀγυρτεία. Νὰ πάψουν νὰ τὴν δυναμώνουν μὲ τὴν ἀπραξίαν τους καὶ τὴ δειλία. Γιὰ τὴν εἶναι ἐξογκωθῇ ἡ ἀγυρτεία, ἡ ἀπάτη καὶ ἡ ἐνοχὴ, τότε παράγεται μιὰ σύνθεσις στὰ βάθη τῆς ψυχῆς, ἕνα ἐκρηκτικὸ ἠθικὸ ἀέριο ποὺ πλημμυρίζει ἀπ' ἄκρο σ' ἄκρο τὴν ἀτμόσφαιρα. Καὶ τότε ἔχομε εὐκολὰ μιὰ στάση· μιὰ ἐπαναστάσι, ἕνα τσάκισμα. Τότε πετιέται μὲ τὴ δύναμη τοῦ κερανοῦ ἡ τρομερὴ κραυγὴ τῆς πείνας. Ἡ τρομερὴ καὶ ἡ στερνὴ κραυγὴ τοῦ πεινασμένου θηριοῦ. Ποῦ εἶναι ὅμοια μὲ τὴ σάλπιγγα τῆς στερνῆς Δευτέρας Παρουσίας. Ἄς ἔχουνε στὸ νοῦ τους ὅλα αὐτὰ οἱ πολιτικοὶ μας. Εἶναι ἀνάγκη φοβερὴ νὰ ἀποφύγῃ ὁ τόπος μας τὸ ξέσκισμα, ποὺ φέρνει ἡ στερνὴ σάλπιγγα. Πρέπει νὰ δώσουμε ζωὴ καὶ δύναμη στὴν ἀγροτιά. Σ' αὐτὸν τὸν κατακάβαρο Ἑλληνικὸ λαὸ.

Μὲ πρόγραμμα καὶ σχέδια μελετημένα στὸ κόψιμο τοῦ δικοῦ μας γούστου, ὄχι τοῦ ξένου, μὲ σύστημα ποὺ ν' ἀποβλέπῃ στὴν ἀνάστασι τοῦ ἔθνους μέσα ἀπὸ τὸν ἰδρώτα καὶ τὸν μόχθο τοῦ λαοῦ μας. Ἄπ' τὸν ἰδρώτα ὅμως, ποὺ δὲν χύνεται ποτὴμι γιὰ νὰ παχαίνουν καὶ νὰ μπερπατεῦν λίγοι ἄνθρωποι. Ἄπ' τὸν ἰδρώτα ποὺ θὰ τρέχῃ καὶ θὰ χύνεται γιὰ νὰ ποτίσῃ τὸ δέντρο τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς. Ὅχι τῆς ἀγυρτείας. Αὐτὰ πρέπει νὰ κάνουν πίστη καὶ συνειδησὴ τους οἱ πολιτικοὶ μας. Ἄλλοιῶς πᾶμε κατὰ καπνοῦ αὐτοὶ καὶ μεῖς.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Τοῦ κ. Γ. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗ, Γυμνασιάρχου Γερμανικοῦ Γυμνασίου

Ὅ,τι ἔφθασε σὲ μᾶς ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο κόσμο σχετικὸ μὲ τὸν Ἄθω συνοψίζεται σὲ μερικὲς παραδόσεις καὶ σὲ λίγες ἱστορικὲς εἰδήσεις. Ἡ ἐντύπωση, τὴν ὅποια προξενῶσε στοὺς ἀρχαίους ναυτίλους ἢ μαρμαρῆνια πυραμίδα τοῦ Ἄθω, ποὺ ὑψώνεται μέχρι τὸν οὐρανὸ μέσα στὴν θαλασσινή μοναξιά τῆς, ἀντικατοπτρίζεται σὲ μερικὲς χαρακτηριστικὲς παραδόσεις περὶ αὐτοῦ. Ἔτσι π. χ. ἡ

γραπτὴ παράδοσις τῶν πηγῶν, τὸ ὄνομα τοῦ ἡμίονο Προβλακας (= πρὸ τοῦ Ἀβλακος) καὶ ἀκόμα, ἂν θέλετε, τὸ ἀρχαιολογικὸ εἶδημα, ποὺ ἔγινε πρῶτον ἀπὸ χρόνια μέσα σὸ σημερινὸ ἴχνος τῆς, τριακόσια χρυσὰ περσικὰ νομίσματα (Δαρεικοί). Τί ἀπέγιναν τὰ ἀρχαῖα αὐτὰ ἐλληνικὰ νομίσματα στὴν χειροποίησι τοῦ Ἄθω; Μερικὰ φαίνεται ὅτι σὴνθησαν ἀπὸ τὸ φοβερὸ πέρασμα τῶν περσικῶν στρατευμάτων καὶ ἀπὸ τὴν

βυζαντινὸ Κράτος, ἐμφανίζονται καὶ οἱ πρῶτοι Ἀθωνῖται μοναχοί. Αὐτὸ δείχνει ὅτι κατὰ τοὺς παραγεμένους εἰκονομαχικοὺς χρόνους ἔχον καταφύγει στὸν ἔρημο καὶ ἄλιμενο Ἄθω καὶ καταδιωκόμενοι εἰκονολάτρεις, γιὰ νὰ ζήσουν ἐκεῖ ζωὴ ἐρημίτη. Αὐτοὶ ὅμως ζώντας κρυμμένοι σὲ σπήλαια καὶ σὲ καλύβες ἀπέφυγαν ὄχι μόνο τοὺς διώκτες τους, ἀλλὰ καὶ τὸ βλέμμα τῆς Ἱστορίας. Μόνον ἔτσι ἐξήγηται πῶς Ἐσπανικὰ τὸ 843 ἀντιπαύ-

Η ΧΛΩΡΙΣ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΑΓΝΟΣ Η ΚΟΙΝΗ (VITEX CASEUS)

Τοῦ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΧΑΡΙΣΤΟΥ

Ἡ Ἄγνος εἶναι θάμνος ἢ μικρὸν δένδρον τῆς οἰκογενείας τῶν Ἱεροβοτανῶν. Περιλαμβάνει 60 περίπου εἶδη συναντώμενα εἰς εὐκράτους καὶ θερμὰς χώρας. Ἐκ τῶν εἰδῶν τούτων ἄλλα μὴ εἶναι φυτὰ φυλλοβόλα, ἄλλα δὲ ἀειθαλῆ. Εἰς τὴν Χαλκιδικὴν ὡς καὶ εἰς ὀ-

φυλλοβόλον. Οἱ τρυφεροὶ βλαστοὶ τῆς εἶναι μᾶλλον τετραγόνοι μὲ ἀφθονον ἐντεριώνην, μὲ φύλλα εὐοσμου εἶδη συναντώμενα εἰς εὐκράτους καὶ θερμὰς χώρας. Ἐκ τῶν εἰδῶν τούτων ἄλλα μὴ εἶναι φυτὰ φυλλοβόλα, ἄλλα δὲ ἀειθαλῆ. Εἰς τὴν Χαλκιδικὴν ὡς καὶ εἰς ὀ-

νης Λυγαριᾶς, πρέπει νὰ κόψῃ ἀνθισμένον κλάδον, ἂν δὲν θέλῃ νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἀπὸ τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον. Τὸ ἄθωον τοῦτο ἔθιμον παρέλαβεν ὁ πολυαγαπημένος ποιητῆς Γεώργιος Δροσίνης καὶ ἔγραψε τὸ ποίημά του «Ἡ Λυγαριά».

γα τριμερή, η παραγωγή φασολιών, που νουν κι' οι ξένοι άκόμα, πώς πεινάτε; Είναι άδύνατο να πεινάτε. Για προσέξτε, μήπως σάς ξεγελούν οι Έδατζήδες; Για προσέξτε το αυτό.

Κ' ύστερα πέφτουμε σε συλλογή οι άγρότες. Μήπως συμβαίνει κάτι τέτοιο; Μήπως δεν είν' αλήθεια, πώς πεινούν; Μπορεί να είναι κι' έτσι! Μά πώς μπορεί, άφου δεν έχουμε ν' αλλάξουμε βρακί. Άφου πάμε στην έκκλησία με άγυο να πάρουμε κερί! Άφου δραχμή στην τσέπη δεν υπάρχει, άφου και τ' όφωμί, ή μοναχή τροφή, μάς λείπει. Πώς είναι έτσι; Αυτά είναι μπροϋφες.

Κι' άρχίζει πάλι ή φωνή τής σιγαλής διαμαρτυρίας. Και άνεβαίνει ή φωνή, εκεί στά καφερεία του χωριού, ως την κραυγή τής πείνας. Ξεχύνεται και πάλι και κατεβαίνει ως τ' άφράγματα τών

και οι σταφίδες και οι μήλας, μιας περιουσίας που κερδίζεις, που φέρνει ή στερηή σάλπιγγα. Πρέπει να δώσουμε ζωή και δύναμη στην άγροτιά. Σ' αυτόν τόν κατακάθαρο Έλληνικό λαό.

Με πρόγραμμα και σχέδια μελετημένα στο κόψιμο του δικού μας γούστου, όχι του ξένου, με σύστημα που ν' αποβλέπει στην άνασταση του Έθνους μέσα από τόν ιδρώτα και τόν μόχθο του λαού μας. Άπ' τόν ιδρώτα όμως, που δεν χύνεται ποτάμι για να παχύνουν και να μπερμπατεύουν λίγοι άνθρωποι. Άπ' τόν ιδρώτα που θα τρέχει και θα χύνεται για να ποτιση τ' ό δέντρο τής Έλληνικής ζωής. Όχι τής άγυρτείας. Αυτά πρέπει να κάνουν πίστη και συνείδησή τους οι πολιτικοί μας. Άλλοίως πάμε κατά καπνού αυτό και μείς.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Του κ. Γ. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗ, Γυμνασιάρχου Γερμανικού Γυμνασίου

Ό,τι έφθασε σε μās από τόν άρχαιο κόσμο σχετικό με τόν Άθω συννοίξεται σε μερικές παραδόσεις και σε λίγες ιστορικές ειδήσεις. Η έντύπωση, την όποια προξενούσε στους άρχαιους ναυτίλους ή μαμαρμένα πυραμίδα του Άθω, που ύψώνεται μέχρι τόν ούρανό μέσα στην θαλασσινή μοναξιά της, αντικατοπτρίζεται σε μερικές χαρακτηριστικές παραδόσεις περί αυτού. Έτσι π. χ. ή παράδοσις λέγει α) ότι στην κορυφή του βρισκόταν ιερό του Διός, τ' όποια δεν γνώρισε ποτέ την βροχή, γιατί βρισκόταν πάντα επάνω άπό τ' άστνεφα, β) ότι κατά τ' ήλιοβασίλεμα ή σκιά του πέφτοντας πός άνατολάς έφθανε ως την νήσο Λήμνο και σκέπαζε ένα άγαλμα, που βρισκόταν στην πλατεία τής πόλεως, γ) ότι οι κάτοικοι του ήσαν οι πιδ μακρόβιοι άνθρωποι του κόσμου και δ) ότι δίδεν στα χρόνια του Μεγάλου Άλεξάνδρου ένας αρχιτέκτων, για τ' όνομα του όποιου και ή ίδια ή Παράδοσις άμφιβάλλει, άν λεγόνταν δηλαδή Διονυσάτης, Στησιλάτης ή Διοκλής, πρότεινε στόν Άλέξανδρο να έπεξερασθή τόν πέτρινο όγχο του Άθω σε άνδριάντα του βασιλέως, που να κρατή στη μία παλάμη «πάλιν μυριάνδρον» (για δέκα χιλιάδες δηλαδή κατοίκους) και με τ' άλλο χέρι να ξεχύνη σαν σπονδή πλούσιο ποτάμι (δαφνιλή ποταμόν), και άλλες πολλές τέτοιες παραδόσεις.

Όσον άφορᾷ τις ιστορικές ειδήσεις, άπ' αυτές μαθαίνουμε λίγα πράγματα για τούς άρχαιότατους κατοίκους τής χερσονήσου, για τ' άπολιτισμά τους και για την περίφημη διόρυξη του Ισθμού της από τις στρατιές του Πέρσου βασιλέως. Σχεδόν όλες οι άρχαιες πηγές συμφωνούν ότι πέντε ήσαν τ' κυριότερα άρχαία πολιόματα στην χερσόνησο νοτιότερα από τόν διορυχθέντα Ισθμό. Όνομασι τ' άξις: Διον, Όλόφωξος, Άκρόθων, Θύσος και Κλεωναί. Για την άκριβή θέση αυτών τών πολιόματων επάνω στη χερσόνησο ή τυχαία ειδήματα ή συστηματικές άνασκαφές στόν Άθω. Οι παλιοί κάτοικοι τους ήσαν προϊστορικοί έντόπιοι, δίγλωσσοι (μιλούσαν και ελληνικά), και Έλληνες άποικοι από την Χαλκίδα και την Άνδρο. Τα γεγονότα, τ' ά σχετικά με την διόρυξη του Ισθμού τής χερσονήσου από τις στρατιές του Ξέρξου, τ' ά διηγείται με πολλές λεπτομέρειες ο πατέρας τής Ιστορίας 'Ηρόδοτος, είναι όμως κατά μέγα μέρος γνωστά και δεν θα άναφέρουμε έδω. Πότε και πώς έγινε ή πρόσχωση τής διόρυγος, από την όποια σήμερα μόλις διακρίνεται ένα άμφιβολό ίχνος, είναι άγνωστο. Ότι ή διόρυξ άπ' όψεως πράγματι, από τ' ό καθιστόν άναμφισβήτητο, ή

γραπτή παράδοσις τών πηγών, τ' όνομα του λιμένος Πρόβλακας (= από του Άβλακος) και άκόμα, άν θέλετε, τ' άρχαιολογικό εθρημα, που έγινε πριν από χρόνια μέσα στο σημερινό ίχνος της, τριακόσια χρυσά περσικά νομίσματα (Δαρειοία). Τί άπέγιναν τ' άρχαία αυτά ελληνικά πολιόματα στην χερσόνησο του Άθω; Μερικά φαίνεται ότι σώθηκαν από τ' ό φοβερό πέραςμα τών περσικών στρατευμάτων και από την καταστροφή άργότερα τών πόλεων τής Χαλκιδικής Όμοσπονδίας τής Όλύμπου υπό του Φιλίππου του Β' τής Μακεδονίας. Στο τέλος όμως φαίνεται ότι κανένα δεν γλώτωσε από την έρήμωση ή την καταστροφή ύστερα από τις επιδρομές τώσων βαρβάρων στούς μετέπειτα πρώτους τέσσαρες χριστιανικούς αιώνας, διότι ή έμφάνιση άργότερα στόν 9 αιώνα έρημιτών επάνω στη χερσόνησο προϋποθέτει ότι ο τόπος ήταν άκατοίκητος.

Ό ιστορικός λοιπόν βίος διακόπτεται στόν Άθω για μερικούς αιώνας μετά την έξαφάνιση τών άρχαίων πόλεων εκεί και έπαναλαμβάνεται με την εμφάνιση τών μοναχών σ' αυτόν τόν 9 μ. Χ. αιώνα. Αυτό τ' ό κενό προσπαθεί να γεμίση ή Παράδοσις με τ' ά Πάτρια και τ' ά παλαιά Προσκυνητάρια του Άγίου Όρους, διμυλώντας για τόν περίφημο Πέτρο τόν Άθωνίτη, τόν πρώτο μεγάλο άσκητή του Άγίου Όρους, κατά τόν 7 δίδεν αιώνα, και άνάγοντας έξ άλλου την ίδρυση ναών και μονών εις τόν Μέγα Κωνσταντίνο ή στην Πινυλχερία, την άδελφή του Θεοδοσίου Β'. Σήμερα ξέρουμε ότι ο Πέτρος ο Άθωνίτης έζησε όχι στόν 7, αλλά στό τέλος του 9 αιώνας και ότι ή βιογραφία του γράφηκε τόν 11 αιώνα από τόν Νικόλαο τόν Σιναίτη. Θα δούμε δε παρακάτω πότε και από ποιόν ιδρύθηκαν τ' ά σπουδαιότερα μοναστήρια του Άθω. Γεγονός πάντως είναι, ότι ως την Ζ' Οικουμενική Σύνοδο του έτους 787 μ. Χ. δεν άναφέρεται κανένας Άθωνίτης εις τ' ά Πρακτικά έπτά Οικουμενικών Συνόδων. Αυτό είναι έκπληκτικό, άν δεχθώμε ότι πριν από τόν 9 αιώνα άπ' όψεως δ' άργανοίς μοναχικός βίος στόν Άθω. Για πρώτη φορά άναφέρονται Άθωνίται πατέρες, κατά την μαρτυρία του βυζαντινού ιστορικού Γενεσίτου, τ' ό 843 μ. Χ. στη Σύνοδο τής Κωνσταντινουπόλεως επί αυτοκρατορίας Θεοδώρας, τής γυναικός του Θεοφίλου.

Τ' ό πράγμα λοιπόν είναι ίσχεδόν διαφανές. Μόλις έπαυσε ή Εικονομαχία και, με τόν θρίαμβο τών άποψέων τών μοναχών, έπαυσαν οι καταδιώξεις και οι ταραχές ενός θρησκευτικοπολιτικού άγώνος, ο όποιος επί 120 χρόνια είχε άναστατάσει τ' ό

βυζαντινό Κράτος, έφφανίζονταν και οι πρώτοι Άθωνίται μοναχοί. Αυτό δείχνει ότι κατά τούς ταραγμένους εικονομαχικούς χρόνους είχαν καταφύγει στόν έρημο και άλιμένο Άθω και καταδιωκόμενοι εικονολάτρες, για να ζήσουν εκεί ζωή έρημική. Αυτοί όμως ζώντας κομμμένοι σε σπήλαια και σε καλύβες άπέφυγαν όχι μόνο τούς διώκτες τους, αλλά και τ' ό βλέμμα τής Ιστορίας. Μόνον έτσι έξηγείται πώς ξαφνικά τ' ό 843 άντιπρόσωποι Άθωνίται λαμβάνουν μέρος στην Σύνοδο τής αυτοκρατορίας Θεοδώρας, που άναστήλωσε τις εικόνες. Αυτή είναι ή περίοδος τών έρημιτών στόν Άθω. Περίοδος, που έχει σκοτεινή την άρχή της και φθάνει μέχρι τ' ά μέσα του 9 αιώνας. Στο έξις θα βγούμε στό φως τής Ιστορίας και θα έπακολουθήσουν ή περίοδος τών χαλαρά δ' άργανωμένων Λαυρών και ή περίοδος τών άσχηρά δ' άργανωμένων πλέον μονών.

Άπό την περίοδο αυτή τών Λαυρών λίγα πράγματα είναι δυστυχώς

(Συνέχεια εις την 3ην σελίδα)

ΜΕ ΠΑΓΧΑΛΚΙΔΙΚΟ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΖΗΤΗΘΗ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ Η ΕΚΒΙΟΜΗΧΑΝΙΣΗ ΣΙΔΗΡΟΥ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΩΝΙ

Όλόκληρη ή Χαλκιδική πρέπει να σηκωθή στό πόδι τούτη τη φορά για να πετύχη τ' ό μοναδική της σωτηρία. Κι' ή σωτηρία αυτή είναι στα μεταλλεύματα του Στρατωνίου.

Είναι στό στάδιο τής μελέτης ή ίδρυση εργοστασίου σιδήρου, ψευδοργύρου, λιπασμάτων κτλ. Τούτο όμως δεν σημαίνει πώς είναι πολύ νωρίς για να συνέλθουν οι δυνάμεις τής Χαλκιδικής και να προγραμματίσουν τόν άγώνα για την έγκατάσταση ενός τουλάχιστο εργοστασίου στό Στρατώνι. Έχει στό πρόγραμμα και μελετάει ή Κυβέρνηση την εκβιομηχανοποίησι ώρισμένων χώρων τής επικρατείας. Χώρος μοναδικός για έγκαθίδρυση εργοστασίων είναι πάντα ο χώρος, πούχει πιδ κοντά τις πρώτες ύλες που θα βιομηχανοποιήση. Και τέτοιος χώρος και για μās και για τ' ό κοστολόγιο του όποιου προϊόντος είναι τ' ό Μεταλλουργικό χωριό Στρατώνι. Έκει υπάρχει σίδηρος και τσίγγος κι' άλλες πρώτες ύλες για να χορτάση ένα εργοστάσιο ως τόν κορεσμό του. Υπάρχουν όμως άπαιτήσεις άφθονες στή χώρα μας για τέτοια έγκατάσταση. Αυτό δημιουργεί τόν κίνδυνο να γίνη έγκατάσταση σε άλλον χώρο, που θα διαθέτη ίσως πιδ καλούς άπαιτητές.

Για τούτο είν' άνάγκη να άρχιση από τώρα τόν άγώνα ή Χαλκιδική για να πετύχη ν' άποδείξη τ' ό δικαίο και τ' ό σωστό, στην έγκατάσταση σιδηροβιομηχανίας στό Στρατώνι.

Όλοι μαζί, Κοινότητες και Δήμοι και Σωματεία και Ένώσεις κι' ο «Παγγχαλκιδικός» Θεσσαλονίκης και οι βουλευτές να μαζευτούν μιά μέρα επί τόπου στό Στρατώνι. Μιά σύσκεψη από όλες τις δυνάμεις τής Χαλκιδικής εκεί μεσ' στό Στρατώνι θα είναι πρώτο και μελετημένο βήμα για την έπιτυχία του σκοπού. Λένε πώς είναι γρήγορα άκόμα, όμως δεν είναι γρήγορα γιατί μόνο να κινηθή όλόκληρος ο άνοργάνωτος μηχανισμός τής Χαλκιδικής θέλει καιρόν και εργασία άφθονη. Για τούτο από τώρα πρέπει να άρχιση ή κίνηση.

Η ΧΛΩΡΙΣ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΑΓΝΟΣ Η ΚΟΙΝΗ (VITEX CASEUS)

Του κ. ΠΑΥΛΟΥ ΧΑΡΙΣΤΟΥ

Η Άγνος είναι θάμνος ή μικρόν δένδρον τής οικογενείας τών Ίεροβοτανωδών. Περιλαμβάνει 60 περίπου είδη συναντώμενα εις εθνικούς και θεματικούς χώρους. Έκ τών ειδών τούτων άλλα μόνον είναι φυτά φυλλοβόλα, άλλα δε άειθαλή.

Εις την Χαλκιδικήν ως και εις όλόκληρον την Ελλάδα φέεται κατά πᾶσαν πιθανότητα μόνον τ' ό είδος Άγνος ή κοινή — την όποιαν και περιγράφουμεν — γνωστή με τās κοινές όνομασίας Λυγαριά, Άλυγαριά και Κουνουπίτσα. Άγαπᾷ έδαφη μάλλον όγρᾷ και άμυώδη γι' αυτό και δεν υπάρχει ποταμός ή μικρόν ρυάκιον που στᾷς δχθας του να μη καμαρώνεται ή βεργόλιγνη λυγαριά. Είναι δε τώσον διαδεδομένη ώστε εις πλείστα τᾷσα μέρη υπάρχουσι τοπωνύμια σχετικά, ως Λυγαριά, Λυγαριές, Άλυγαρόλακκος, Λυγαράδιο κλπ.

Η Άγνος ή κοινή είναι είδος

φυλλοβόλον. Οι τρυφεροί βλαστοί της είναι μάλλον τετράγωνοι με άφθονον έντειοήνην, με φύλλα εύδομα διακλαδιζόμενα εις 5—7 φυλλάκια, ενώ τ' ά ελαφρώς κυανά άνθη της σχηματίζουν στάχυν εις την κορυφή νέκαστου κλαδίσκου. Ός και τ' ά τρία άλλα προαναφερθέντα φυτά, όβτο και ή Άγνος ήτο γνωστόν φυτόν από άρχαιοτάτης εποχής. Τούτο μαρτυρεί — πλην τών άλλων — και ο μεγάλος αριθμός τών νόμοισών του φυτού. Άγνος και Λύγος όνομάζεται από τόν Δοσκοουρίδην, όστις άποδίδει εις τ' ά σπέρματα και τ' ά φύλλα αυτής πολλές θεραπευτικές ιδιότητες. Όνομάζεται δε Άγνος — λέει ο αυτός συγγραφεύς — διότι κατά τ' ά Θεοσοφία — έορταί άφιερούμενοι εις την θεάν Δήμητραν — αι γυναίκες τών άρχαίων Έλλήνων έκοπτον κλάδους του φυτού και επί τών δεμάτων αυτών εκάθηγον περίε το άγάλιμας τής τιμωμένης θεάς, πιστεύουσαι ότι τ' ό φυτόν είχε την δυνάμιν να καταστέλλη τās φυσικάς των όρμάς, καθ' ότι καθ' όλην την διάρκειαν τών έορτών άπηγορεύετο κάθε έπαφή μετά τών συζύγων των, και συνεπώς έπρεπε να παραμένουν άγναι... Λύγος δε όνομάζεται λόγω τής μεγάλης εύλυγισίας τών κλάδων αυτής. Άγνος, Λύγος και Οίσος άναφέρεται και υπό του Θεοφράστου, ενώ ο Όμηρος την όνομάζει Οισούα. Άλλοι συγγραφείς την άποκαλούν Λυγία, Οισία, Οισυς, Οισίς, Οισός, Οισαξ κλπ., ο δε Θεουκιδής άναφέρει και Οισυίνας άσιτίδας.

Δεν δυνάμεθα να είπωμεν κατά πόσον τ' ό πρώτον τούτο έχει την δύναμιν να καταστέλλη τās σεξουαλικές όρμάς — ως έπίστανον οι άρχαίοι. Σήμεραν πάντως εις διάφορα χωρία της Χαλκιδικής διδεται λυγαρόσπορος εις τούς θηλυκούς χοίρους (γυροϋνες) ως και εις τās φορβάδας, εις τās περιπτώσεις εκείνας που επιθυμούν οι ιδιοκτῆται των να παραμείνουν τ' ά ζωα των στείρα ή και να περιορίσουν τόν όργανισμό των. Άλλά και διάφοροι προλήψεις επικρατούν εις τόν λαόν ως προς την θαυματουργόν δύναμιν τής Άγνου. Όβτο εις πλείστα μέρη τής Έλλάδος πιστεύουν οι χωρικοί ότι νέος ή νέα που θα διέλθῃ πλησίον άνθισμέ

νης Λυγαριάς, πρέπει να κόψη άνθισμένον κλάδον, άν δεν θέλη να έγκαταλειφθή από τ' άγαπώμενον πρόσωπον. Τ' ό άθωον τούτο έθιμον παρέλαβεν ο πολυγαπημένος ποιητής Γεώργιος Δροσίνης και έγραψε τ' ό ποιήμα του «Η Λυγαριά».

— Άν περνᾷς και δεν με πιάσης την άγάπη σου θα χάσης. Τραγουδά δροσιά γεμάτη την αγγή ή Λυγαριά και άπλώνει στό διαβάτη τ' άνθισμένα της κλαδιά.

Κι' αν εκείνος τύχη γέρος στής άγάπης τη φωνή ξεπερνᾷ στό άλλο μέρος και την κεφαλή κουνεί.

Μ' αν διαβαίνει όλη χάρι μαρομᾷτα λυγερή κι' αν περνᾷ παλληγάρι κόβουν λυγαριάς κλαδιά. Γιατί έχουν μιά τρομάρα μην τούς πιάση ή κατίρα.

Οι λεπτοί, σχεδόν ίσοπαχοι και εύλύγιστοι κλάδοι του φυτού τούτου, έχρησιμοποιοϋντο υπό τών άρχαίων εις την ναυστοπλακτικήν, τούς ώνόμαζαν δε λύγους. Σήμεραν με τις «βέργες» τής Λυγαριάς κατασκευάζουν παντός είδους καλαθοπλακτικά είδη, ως και έγχωρούς κυψέλας — τών γνωστών κοφινίων — δι' ό και κόπτεται κατ' έτος από την βάση των, με άποτέλεσμα τ' ό φυτόν να βρισκείται πάντοτε εις θαννώδη κατάσταση. Είναι δε τώσον σπάνιον να συναντήση κανείς Λυγαριάν υπό μορφήν δενδρουλλίου, ώστε έξ αυτού προέκυψε και ή λαϊκή παροιμία «Κρέμετ' ή καπότα στην Άλυγαριά». Χρησιμοποιουμένη εις περιπτώσεις που ύπονοϋν ότι είναι δύσκολον να πραγματοποιηθή κάτι, ή έγινε κάτι άνευ μεγάλης άξιας καθ' ότι είναι άδύνατον να κρεμάση κανείς τήν βαρεία κάπα εις την θαννώδη και εύλύγιστην Λυγαριάν.

Η Άγνος ή Κοινή είναι φυτόν μελιγόνον δι' ό και κατά τ' ά έτη που άι καιρικά συνθήκη ταυγάωνουσιν εύνοϊκά, άι μέλισσαι πλουσίως εκμεταλλεύονται τα άνθη αυτής.

ΠΑΥΛΟΣ ΧΑΡΙΣΤΟΣ
Ταξίαρχης

ΑΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. — Οι φίλοι που ζητούν διάφορες πληροφορίες βοτανικής, άς άναμένουν τ' ό επόμενον φύλλον τής έρημηρίδος.

Η συμπύκνωση του αίματος με τον μοναδικό τρόπο των ανθρώπων ήταν τόσο κλειστή και μονόχρωμη, που οι άνθρωποι τρέμαν μπροστά του. Όχι πως ήταν κακός μα ήταν άμιλητος και τόσο κληρικός οδοβάτης, που οι υπηρέτες του τον θεωρούσαν αξίον να τους σφάζει στο πρώτο τους παραπτώμα. Κι' έτσι φροντίζανε να είναι όλα μέσα στο παλάτι παστρικά και τακτικά σαν σε εκκλησία.

Τον τελευταίο καιρό ο άρχοντας αυτός είχε αποκτήσει δυο θησαυρούς, που τους λάτρευε. Ένα μικρό γυαλίνο αγγυλάκι του Βούδα, πανάκριβο έργο τέχνης και σπάνο και ένα βαρέλι κρασί σφραγισμένο εκατό χρονών.

Αυτά τα δυο πράγματα τα φύλαγε και τ' αγαπούσε σαν τη ζωή του. Τις πιά πολλές ώρες της ημέρας τις περνούσε κοντά σ' αυτά τα δυο πράγματα.

Κάποτε θέλησε να πάει ταξίδι. Ταξίδι όμως, που θα ήταν μακρινό και θ' άργουσε να γυρίσει πίσω. Έπειδή φοβόταν μήπως δοκιμάσουν οι υπηρέτες να πιούν κρασί από το παλιό βαρέλι, κάθεται και γράφει μια ταμπελίτσα «ΘΑΝΑΤΟΣ» και την κρφώνει στο βαρέλι. Έτσι, σου λέει, θα φοβηθούν και δεν θα το πλησιάσουν.

Αφού έκανε όλες τις ετοιμασίες του φωνάζει το αντίο, τους υπηρέτες του και τους λέει: «Έγώ αύριο πρωί θα φύγω για μακρινό ταξίδι. Θα κάνω σαράντα μέρες να γυρίσω πίσω. Θέλω όπως διατηρήσετε το σπίτι καλά, όταν είμαι έγω, έτσι κι' όταν θα λείπω το ίδιο. Δεν θέλω να λείψετε απ' εδω ούτε ώρα. Έχω τόσα πράγματα, όπως βλέπετε εδω και πρέπει να τα φυλάξετε. Μπορείτε να τρώτε ότι σας λέει ή όρεξή σας και να πίνετε από όλα τα κρασιά, που έχω στο υπόγειο. Προσέξτε μόνο μην πιείτε από το μικρό βαρέλι, που είναι στη δεξιά γωνία. Δεν είναι κρασί, είναι δηλητήριο φοβερό μέσα και με μια σταγόνα μπο-

νίσει ελευθερωμένο το παλάτι και τη ζωή χαρισάμενη. Δεν χρειάζεται να πούμε, πως περνούσαν οι δυο τους, αφού είχαν στη διάθεσή τους όλον τον καιρό κι' όλα τα καλά του κόσμου. Σεργανούσαν στους μεγάλους κήπους, λέγαν ιστορίες, χάζευαν σαν παιδιά και στρώνανε κάτι τραπέζι γεμάτα λιχουδιές και μουσμουριστά κρασιά. Για σαράντα μέρες διάχουμε Πάσχα έλεγαν. «Άς τὸ γλεντήσουμε λοιπόν. Άς φωνάξουμε και λίγο τώρα, που λείπει το σωπλιλό αφεντικό μας». Κι' έτσι πέρασε ο καιρός χωρίς να το καταλάβουν. Κάποια μέρα, παίρνουν ένα γράμμα από το αφεντικό που τους έγραφε ότι στις τάδε του μηνός επιστρέφει. Η ημερομηνία της επιστροφής του ήταν κοντά. Σε δυο μέρες θα έρχόταν.

Βάλθηκαν λοιπόν κι' αυτοί να καθαρίσουν το παλάτι και να τακτοποιήσουν τα πράγματα, μόλις θα προλάβαιναν.

Την πρώτη μέρα καθάρισαν αυτές και υπάγεια και σκάλες. Τη δεύτερη μέρα υφιστάμενοι με σύστημα να καθάρισουν τα δωμάτια, τις σάλες, να ξεσκονίζουν έπιπλα κτλ. Ο άντρας σκούπισε και με τη σειρά της η γυναίκα ξεσκόνισε με ένα πανί. Ός το μεσημέρι έγιναν όλα και έμενε το ξεσκόνισμα του γραφείου.

Μπένει μέσα η γυναίκα κι' αρχίζει με προσοχή να καθαρίζει τα έπιπλα και τα μικροκοσμήματα. Κάποτε παίρνει στα χέρια της και το περίφημο αγγυλάκι του Βούδα να το ξεσκονίσει. Καθώς όμως το πήρε στα χέρια της, θυμήθηκε την απειλή του άρχοντα και την έπιασε τρόμος, μη λάχει και το σπάσει. Ο τρόμος μεταδίδεται στα χέρια της και φράπ! της πέφτει το αγγυλάκι και γίνεται κομμάτια. «Άχ!! κακούτσ' κου μ'» πατάει μια φωνή και πέφτει κι' αυτή κάτω λυπόθυμη.

Ακούει ο άντρας της από τη σάλα και τρέχει τρομαγμένος στο γραφείο του άρχοντα. Τα μάτια του καθώς βλέπει τη γυναίκα του λιπόθυ-

νη άνευ ζωντανά κύτταρα και εάν δεσ' προβάλλωμεν διά μέσου αυτών τα δ' ανα αιτήματά μας.

Η ένότης του σκοπού, δη' ετάχθημεν να υπηρετήσωμεν, μ' ας οδηγεί προς την ένότητα της δράσεως. Μ' ας φέρει στην αυτήν λεωφόρον την οποίαν φωτίζει ο ηλιαυγής φάρος του συνεργατισμού και τον όποιον συνθέτουν αι' έξής τρεις θεμελιώδεις αρχαί: 'Αγάπη, 'Αλληλεγγύη, συνεργασία.

Κάθε άγροτική ψυχή πρέπει να κλείσει μέσα της σφιχτά και στερεά τας τρεις αυτάς αρχάς και να τις πιστέψη ακραδάντως γιατί αυτό επιβάλλει η κρισιότης των στιγμών, αυτό επιτάσσει το συμφέρον της 'Αγροτιάς, που είναι και 'Εθνικόν τοιούτον.

Ο πόνος της στρατιάς των εργατών με της μητέρας γής, που με τον ιδρώτα των ποτίζουν και βρέχουν τα 'Αγία τούτα χώματα, είναι και πόνος 'Εθνικός.

Η ακλόνητος πίστις όλων μας επι των αρχών αυτών του Συνεργατισμού αποτελεί την μόνην εγγύησιν για μίαν καλύτεραν αύριον. Άς μη πλανώμεθα' ας μη μοιολατρώμεν' ας μη παρασυρόμεθα από έντελώς ξένα ρεύματα και κηρύγματα,

μη πέφτουν πάνω στο καμματιασμένο αγγυλάκι. Βουδός από την τρομάρα, χτυπάει μια τα μπούτια του με τις άνοιγμένες παλάμες του, άλλη μια το φλογισμένο κεφάλι του και πέφτει κι' αυτός κάτω ξερός. Κάποια στιγμή συνέχεται ο άντρας και ανακάθεται εκεί στο πάτωμα. Κυττάζει μια άπελπισμένα τα συντόμια από το αγγυλάκι και λέει στη γυναίκα του: «Ε! γ' γυναίκα, σήκου!» «Τι να σ' κουσθώ — λέει — η χαντακουμέν', απ' σι μι να πιθάνου καλύτερα εδ' ιδώ».

— «Σήκου, σι λέου. Σήκου να π'α πιθάνουμι κι' οι δυο, γιατί δεν είναι να μας βοηθ ζωντανού τ' αφεντικό τώρα, που τσ' ασαμι τον κανατοούδι

γανώσεις ζωντανά κύτταρα και εάν δεσ' προβάλλωμεν διά μέσου αυτών τα δ' ανα αιτήματά μας.

Η Ένωσις μας δρώσα έντὸς της σφαιρας των δυνάμεων της και των άρμοδιοτήτων της με πνεύμα άγαστής συνεργασίας των 'Οργάνων αυτής (Διοικήσεως, Διευθύνσεως και ύπαλλήλων) και εδρισκομένη πάντοτε εις τας έπαλάξεις των κοινών Συνεταιριστικών άγώνων μας, δύναται σήμερα να διακηρύξη ότι εκπλήρωσε και εκπληροί το καθήκον της. Ότι έστάθη και στέκεται ο πιστός Μεγάλος Σύντροφός μας, ο συμπαραστάτης σας.

Ατενίζουσα μετά πίστωσης την οδίζουσα ανατολήν του Νέου Έτους σ' ας καλεί όλους εις μίαν ειρηνικήν σταυροφορίαν προς διεκδίκησιν εκείνων, που μ' ας αφήνουν και μ' ας αφήνουν πολλά, διότι πολλή προσφέρουμεν και όλίγα αποκομίζομεν.

Με τας σκέψεις και πεποιθήσεις αυτάς τελούμεν

Με τους πλέον θερμούς αγωνιστικούς χαιρετισμούς

Έντολή Διοικήσεως
Ο Πρόεδρος Νικ. Σχοινιάς
Ο Διευθυντής Κλ. 'Αλμπάνης

τ'». «Μ' πώς θα πιθάνουμι τζιάνομι;». «Νά, θα π'αμε να πιούμι από το βαρέλι», που έχ' το θάνατο μέσα κι' θα πιθάνουμι. «Νά π'αμι, να π'αμι», λέει και η γυναίκα και τραβούν ίσια κατά το υπόγειο με τα κρασιά, παίρνοντας μαζί τους και μια κανάτα.

Έκει στη γωνία βρίσκουν το βαρέλι το παλιό κρασί, σίγουροι, πως είναι δηλητήριο, και με τα κλάμματα στα μάτια και με το δέος στην καρδιά το άνοιγουν και γεμίζουν μια κανάτα. Κάθονται κάτω Π'αίρνει την κανάτα στα χέρια ο άντρας, κάνει το σταυρό του και λέει παραπονεμένα «άντι αφήνομι γειά γ'ναίκα».

Με το λόγο, σηκώνει και την κα-

και να αποφέρουν ενοχλημένη σφαγήν των γυναικοπαίδων του Πολυγύρου, δεδομένου ότι είχε έκδηλωθή η επανάστασις έναντίον των Τούρκων και εις την θέσιν Λειβάδι Πολυγύρου, εκεί που είναι σήμερα το Γυμνάσιον, εκκυλώθησαν υπό των Τούρκων και έσφάγησαν.

Κ. ΓΕΡΟΧΡΙΣΤΟΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ « Γ. ΒΗΧΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΦΙΛΑΘΛΟΥΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΑΣ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

Με την ανατολήν του νέου 'Ολυμπιακού έτους 1960 άπευθύνω θερμόν χαιρετισμόν εις όλην την άθλουμένην νεότητα και εύχομαι, όπως η 'Ολυμπιακή ιδέα, η εκπληγάσσα εκ του 'Ελληνικού στίβου, έμπνεύει και καθοδηγεί ταύτην εις μίαν νέαν ώ-

νάτα και ρουφάει μια γιομάτη γουλιά «δηλητήριο!» και άμέσως δίνει να πιη κι' η γυναίκα του. Πίνει γρήγορα κι' η γυναίκα κι' αφήνει κάτω την κανάτα. Κλείνει τα μάτια και περιμένει με σταυρωμένα τα χέρια να πεθάνη. Ο άντρας όμως, που του έφερε γρήγορα άναστάτωση το παλιόκρασι κι' άρχισε να συνειδητοποιεί στον ούρανόσκο του τη νοστιμάδα, παίρνει πάλι την κανάτα στα χέρια και φέρνοντάς την προς το στόμα λέει, όνειροπόλα: «Άχ, γλυκός που είναι η θάνατος, πάλι θα πιθάνου, άάάχ!» και καταπίνει τώρα γουλιές ο' δλόγιομο το στόμα και με παραδείσια ευδαιμονία. «άααχ!». Και η γυναίκα: «Δόσι μι άντρα, δόσι μι κι' μενα να μεταπιθάνου, μπάλσαμου είναι η θάνατος». Ξαναπεθαίνει λοιπόν κι' η γυναίκα, ξαναπεθαίνει και ο άντρας κι' αδιάζει η κανάτα. Σίγουροι πως είναι στον

'Αθανασίου Κ. Κοτσιάνη, το όποιον μέχρι σήμερα δεν είναι γνωστόν και το όποιον παραχωρώ εις την έφημερίδα «Μέλλον της Χαλκιδικής» η όποια με τόσην στοργήν μαζεύει το λαογραφικόν υλικόν της Χαλκιδικής.

Κ. ΓΕΡΟΧΡΙΣΤΟΣ

ραϊαν και ώργανωμένην αγωνιστικήν προσπάθειαν με διεθνήν προβολήν, επ' αγαθῶ της φιλιότης πατρίδος μας.

Ο Γεν. Γραμματέυς 'Αθλητισμού
Γ. ΒΗΧΟΣ

παραδείσο πεθαμένοι ξαναγεμίζουν την κανάτα και αρχίζουν πάλι να πεθαίνουν!

Κείνη την ώρα όμως έρχεται ο ταξιδημένος άρχοντας. Ψάχνει παντού, δεν τους βρίσκει, και τραβάει κατά το υπόγειο να ιδη το βαρέλι του. Μόλις μπαίνει μέσα τους βρίσκει σκνίπα στο μεθύσι, άγκυλισμένους να ψιλοτραγουδούν.

«Τι κανάτα, βρε καλιοτόμαρα; Άπό το θάνατο ήπιατε;» «Πιθαίνουμι αφεντικό, πιθαίνουμι». «Γιατί το κανάτε αυτό, δεν σ' ας είπα πως είναι θάνατος;» «Μα για τ' αυτό του πιθάνουμι να πιθάνουμι, γιατί τσ' ασαμι του αγγυλάκι». «Τι; τί έγινε, έσπασατε τον Βούδα μου; Άι στο διάολο κοπρόσκυλα, που θα πεθάνετε με εκατό χρονῶ κρασί! Γκρεμισακισθήτε γρήγορα να μη σ' ας βλεπω μπροστά μου, δεν σ' ας ζφτανε ο Βούδας, μου χαλάσατε και το κρασί».

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Περνώντας κανείς απ' αυτούς τους διαδρόμους έχει την έντύπωση πως είναι ένας παρειακός. Οι αδελφές μόλις που άπαντούν στο χαιρετισμό σας. Έρχεται τόσος κόσμος τις ώρες επισκέψωμεν που δε μπορούν να χαιρετιστούν όλους αυτούς που συναντούν. Οι επισκέπτες μήτε που υπολογίζονται καν από τους γιατρούς. Η Τώνη δεν είναι πιά εδω, η Τώνη Χούμπερ, μα απλά μια «συγγενής», η συγγενής ένδς από τους άρρώστους του 17Β.

Το νοσοκομείο αποτελεί έναν πολύ κλειστό κόσμο που άρνιεται όλο τον υπόλοιπο. Οι αυτές του νοσοκομείου είναι σαν τις πλατείες μιας μικρής πόλης. Τ' άρχουν σ' αυτές φαρμακείο, κουρείο κι' ένα γραφείο κηδεϊών μ' έξαιρετικά καλλιτεχνική πρόσωση πο ύκυριαρχούν τα κεριά και τα στολισματα των φερέτρων. Πόσο παράξενα είναι όλα εδω! Η Τώνη έχει συχνά την έντύπωση πως από δω και πέρα, η θέση του είναι εδω, άνάμεσα στους άλλους, άλάμεσα σ' αυτούς τους ανθρώπους με τα μακροά νυχτικά. Άνήκει στην αδελφή Ματθίλδη που χτυπά τα μαξηλάκια του και στον Έγκερ ('Ιωσήφ) που χτυπά το κουδούνι κάθε φορά που ο Φρέντυ διψά, ανατρομάζει ή ταράζεται. Ο Φρέντυ δεν τη χρειάζεται πιά. Σήμερα πάει καλύτερα. Είναι πολύ εύχαριστημένη.

Πηγαίνει πολύ καλύτερα, λέει η Τώνη που πασιάζει να πιόσει συζήτηση με τον Έγκερ ('Ιωσήφ). Ο Φρέντυ κοιμάται και ξεχασε πως έκείνη είχε ρδη να τον δη.

— Δεν είναι αλήθεια πως όταν ο άρρωστος δεν έχει πιά πυρετό, είναι σχεδόν σά να έχη γίνει καλά; Δεν είναι έτσι, κύριε Έγκερ;

Ο Έγκερ ('Ιωσήφ) νεύει καταφατικά με το κεφάλι. Έχει ένα άγαθό, φαρδύ πρόσωπο, ένα τριανταφυλλί πρόσωπο γιομάτο ξανθές τρίχες, αν κι' ο Έγκερ ξυρίζεται κάθε τρεις μέρες. Τα μαλλιά του είναι ξανθοκόκκινα, κι' η Τώνη δε μπορεί να φανταστή το ύφος του Έγκερ ('Ιωσήφ) όταν είναι ντυμένος μ' άνοιχτό πουκάμισο και δερμάτινο πανταλόνι τον φαντάζεται μάλλον με φασικά αυτό δεν είναι κοστούμι μα να πηγαίνει στη δουλειά του στη Ραδιοφωνική Έταιρία. Είναι δύσκολο να μαντέψης την κοινωνική τάξη των ανθρώπων που φορούν νυχτικά, κι' η δυσκολία αυτή μεγαλώνει πόότερο άκμή όταν οι έν λόγω άνθρωποι φορούν βλοιο τους τα ίδια νυχτικά.

ΑΥΡΙΟ ΟΛΑ ΘΑ ΠΑΝΕ ΚΑΛΥΤΕΡΑ...

Σύγχρονο μυθιστόρημα της Βιεννέζας ΣΕΛΙΝΚΟ

— «Όσο για μένα, κι' εγώ επίσης πάντα άκουγα να λέν πως έγινε πιά καλά αυτός που του έπεσε ο πυρετός του, βεβαιώνει ο Έγκερ ('Ιωσήφ).

Κι' εξακολουθεί χωρίς να περιμένει: Πήτε μου δεσποινίς Χούμπερ, ή καρδιακή πάθηση του πατέρα σας είναι συνέπεια του πολέμου;

— Μα τί λέτε τώρα, κύριε Έγκερ, δεν έχει καμιά καρδιακή πάθηση, δεν έχει παρά πνευμονία μονάχα. Η καρδιά του είναι πολύ γερή, αντίθετα. Ο γιατρός τούτου δω του τμήματος μου έλεγε χτες άκοιώς πως όταν η καρδιά του άσθενούς είναι γερή, η πνευμονία δεν είναι τίποτα. Η καρδιά είναι το κυριώτερο σ' αυτή την υπόθεση, είναι τα ίδια του λόγια, ο Φρέντυ δεν είχε ποτέ τ' ην καρδιά του... δεν καταλαβαίνω πως σ' ας ήρθε αυτή η ιδέα.

— Τότε δε θ' άκουσα καλά, ψελίζει ο Έγκερ. Είχα την έντύπωση πως οι γιατροί μιλούσαν για καρδιακή πάθηση ή για κάτι τέτοιο.

Μα η Τώνη δεν άκούει. Κρατά τδ χέρι του Φρέντυ σφιχτά μέσα στο

δικό της κι' εξακολουθεί:

— Σήμερα έχει άκμή λίγο πυρετό, αύριο δε θάχη καθόλου πιά, και θα τον αφήσουν να γυρίσει σπίτι μας, χωρίς άλλο θα του επιτρέψουν να βγη από δω μέσα. Τι εύτυχία! Είχα τόσο φόβο πως θάπρεπε να μείνη πολύν καιρό στο νοσοκομείο.

Στο βάθος δεν είναι αλήθεια πως η Τώνη φοβόταν αυτό! Μέσα της έννοιθε κάτι ακαθόριστο, άποπνιχτικό, ένα συναίσθημα άγωνίας που δε μπορεί να την έξηγήσει καλά - καλά, στον εαυτό της, μ' άφορητή άγωνία που την πιάνει από το λαμό, που δεν την αφήνει στιγμή, που την άκολουθεί παντού στο Λύκειο, στο νοσοκομείο, που την πιέζει, ώ, να προ παντός τη νύχτα η άγωνία αυτή τη βασανίζει και δεν την αφήνει να κοιμηθη. Μα τώρα ο φόβος της διαλύθηκε. Ο Φρέντυ κοιμάται ήρεμα. Η άναπνοή του είναι κανονική. Άναπαύεται εκεί πολύ ήσυχος, κοιμάται, γίνεται καλά πιά, αύριο δε θάχη καθόλου πυρετό και...

Και μεθαύριο τον παίρνουν σπίτι, δηλώνει δυνατά στον Έγκερ ('Ιωσήφ), μα μετανοώνει άμέσως για

τά λόγια της. Είναι άγνευια ίσως, ίσως εκ μέρους της. Ποιός ξέρει ποτε θάχη το δικαίωμα αυτός ο καύμένος ο Έγκερ να γυρίσει στο σπίτι του! Πάει, φυσικά, καλύτερα τώρα, μ' άκόμη δεν έγινε λόγος να σπκωθη. Στη μεγάλη αίθουσα άντηχει το κουδούνι. Οι επισκέπτες πρέπει να φύγουν. Σ' ένα λεπτό οι αυτές του νοσοκομείου θάχουν γιομίσει κόσμο, οι «συγγενείς» θα πάνε σιγά - σιγά προς την έξοδο. Ίσαμε το μικρό δωμάτιο 17Β φτάνει ο βόμβος της φωνής τους. Τώρα αλλάζουν τις έντυπώσεις τους για τους άρρώστους που είχαν έρθει να δούν.

Και βέβαια που δεν ξέρει κανείς τίποτα εξακριβωμένο, στους γιατρούς εδεν άρέσει να δίνουν πληροφορίες.

Κι' όλος ο κόσμος αυτός μιλά, ζητά την έξοδο κι' όλο μαζί αποτελεί μια μεγάλη οικογένεια: την οικογένεια των «συγγενών».

— Όλοι οι επισκέπτες πρέπει να πηγαίνουν, λέει μια αδελφή άνοιγοντάς την πόρτα.

Η σύσταση αυτή είναι για την Τώνη. Τ' ακούει. Σηκώνεται άμέ-

σως. Δεν πρέπει ν' αντιμιλά σε κανέναν εδω, γιατί διαφορετικά δε θα 'ναι εύγενικοί με το Φρέντυ της.

— Περαστικά, γρήγορα, εύχεται στον Έγκερ ('Ιωσήφ) και μια άκαταμάχητη χαρά δονεί τη φωνή της έπειδή ο Φρέντυ δε θάχει πιά, όπου νάναι, πυρετό.

Τότερα σκύβει πάνω από τον πάτο της και τον μιλά στο μέτωπο. Το μέτωπο του Φρέντυ είναι δροσερό και νοτισμένο. Μεθαύριο θα μπορούσει να τον πάρει σπίτι.

— Φρέντυ! Ξυριστρες! φωνάζει η Τώνη κι' είναι στους έφτά ούρανούς.

Αυτό έγινε την περασμένη μέρα και σήμερα η Τώνη έφτασε στο νοσοκομείο με την καρδιά ξεχειλισμένη από χαρά. Είναι η πρώτη φορά ύστερα από πολλές μέρες που η Τώνη είναι εδιδάκτητη.

Σήμερα, ο Φρέντυ δεν έχει πιά πυρετό, και τώρα είναι πανέτοιμος να εγκαταλείψει το άσυνήθιστο βασίλειο της άρρώστειας, θα γυρίσει στο σπίτι του.

Η Τώνη έχει θαυμάσια διάθεση και καμιά άνησυχία. Άνοιγει την πόρτα διάπλατη και φωνάζει χωρίς να τη νοιάζει για τίποτα:

— Τι εκπλήξη! Ο Φρέντυ μου φρεσκοξυρισμένος!

ΣΤ' ΝΕΧΕΙΑ: Στο έπόμενο.

στας με τὰ λαλήματα τὰ δυνατὰ πὸν ἐξοντῶνον κάθε ἀκοή. Ὡς πον κρατάει ἡ λειτουργία ἐκεῖ σὴν ἐκκλησιά, εἶν' ὅλα στάσιμα καὶ σιωπηλά. Μόλις ὅμως ἀγίαστούνε τὰ νερά καὶ πάρει ὁ κόσμος ἀγίασμό. Τότε ἀρχίζει νὰ κινιέται ἡ πομπή με ἐπικεφαλῆς τὰ ὄργανα καὶ τὰ νταούλια. Πάνε πρώτα τραγουδιστὰ νὰ πάρουν τὰ κουδούνια ἀπὸ τοὺς κεχαγιάδες, πὸν θὰ στολίσουν τὴν καμήλα. Γιατὶ παρέλειψα νὰ εἰπῶ, πὸς στὰ στολίδια τῆς καμήλας παίξουν τὸν πῶ-το ῥόλο τὰ κουδούνια. Ὁργανα δηλαδὴ πὸν δυναμώνουνε τὸ θόρυβο πὸν κάνουν τὰ νταούλια κ' οἱ ζουρνάδες κ' ὑψώνουν ἕνα γύρω μιά ἀκουστικὴ βακχία συμπυκνωμένου ἐνθουσιασμοῦ.

Σὰν στολιστὴ πιά καὶ με τὰ κουδούνια ἡ καμήλα, ἀρχίζει ἡ πομπή με ἀκολουθία τώρα ὄλου τοῦ χωριοῦ νὰ πάει ἀπὸ γειτονιά σὲ γειτονιά σ' ὅλα τὰ σπίτια κ' ὅλες τὶς αὐλές. Στὸ δρόμο καὶ στὰ στάσιμα χορεύουν κατὰ τὸ ῥυθμὸ τῆς μουσικῆς οἱ καμηλιέρηδες πὸν ἔχουνε γερά στοὺς ὤμους τὴν καμήλα κρατημένη κ' ἂν τύχη κ' εἶναι ἀσκημένοι κ' εἶναι πάντα ἀπὸ ἄλλες τελετές, δίνουν ῥυθμὸ με τὰ κινήματά τους στὰ κουδούνια τῆς καμήλας τέτοιον, πὸν ἀλλάζει ὄλο τὸ συγκρότημα αὐτὸ σὲ ξαν ἐντονον ἀφοριστικὸν ὄπτασιισμό.

ἰελαματικὸν πρόεδρο τὸν κ. Κ. Βλάχο ἀνέλαβε τὸν ἴδιο τὴν ἔτοιμασία τῆς γιορτῆς. Καὶ ἔβαλε σκοπὸν συγχρονισμένο σὴν συγκέντρωση τῶν χρημάτων. Σκέφθηκε δηλαδὴ, πὸν δὴθὰ, πὸς με τὰ χρήματα πὸν θὰ μαζέψῃ ἡ καμήλα, μποροῦνε καὶ τὰ παλληκάρια νὰ γλεντήσουν, καὶ νὰ χρησιμοποιηθοῦν τὰ ὑπόλοιπα γιὰ κάποιον ἅγιο σκοπὸ

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Γλέντισε ὄλο τὸ χωριό, γλέντισαν οἱ κορούβαντες καὶ οἱ τοσολιάδες ἔμεινε κ' ἕνα καθαρὸ ποσὸν σημαντικὸ γιὰ νὰ τοποθετήσῃ ὅπου κρίνει σκόπιμο ἡ κοινότης.

Ἐγίνε ὅμως διαστικὰ κ' ἀπροετοίμαστα ἡ τελετή. Τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χρόνου ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ πάρῃ θέμα σοβαρὸ ὁ πρόεδρος με τὸ συμβούλιό του, τὸ θέμα τῆς καμήλας. Μπορεῖ με ἕναν χειρισμὸ τὸ ἔθιμο αὐτὸ ν' ἀλλάξῃ σὲ φανταχτερὴ γιορτή, πὸν νὰ τραβήξῃ ὄλους τοὺς ξενητεμένους Γαλατσιάνους πρῶτα κ' ἕνα σωρὸ ἄλλους φίλους τῆς Γαλατίας καὶ τῆς Χαλκιδικῆς.

Ἐδῶμαστε κάθε ἐπιτυχία, πρέπει ὅμως νὰ γίνῃ ἀπὸ νωρὸς πρόγραμμα με ἔτοιμασίες σοβαρές. Ἐχομε πιστὴ ἀπόλυτη σὴν θεληματικότητα τοῦ συμβουλίου, γιὰ τὴν ἐτοιμότητα τῆς φορᾶ εἶν' ὄλοι νέοι καὶ γεμάτοι ὄρεξη κ' ἐνέργεια οἱ σύμβουλοι.

κίρουν αὐτὸν πὸν εἶχε καταστήσει το φῶβητρον εἰς ὀλόκληρο τὸ χωριό.

Σήμερον ὅμως τὰ πράγματα ἄλλαξαν τελείως.

Τὸ ἔργον αὐτὸ διευθύνεται ἀπὸ τοὺς κάτωθι κυρίους, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἔμπαντες ἐφοδιασμένοι ἐκτὸς τῶν

Ἐν Ν. Συλλάτοις τῆ 22.12.1959
Κύριε Διευθυντά,

Παρακαλοῦμεν ὅπως δημοσιεύσετε εἰς τὴν ἔγκριτον ἐφημερίδα σας εἰς ἀπάντησιν δημοσιεύματος ὑπὸ τὸν τίτλον «Μιά παράξενη ἐνέργεια» τὰ δημοσιευθέντα στεροῦνται ἀληθείας. Τὸ 1954 παρεχωρήθησαν 30 οικόπεδα ὑπὸ τῆς Ε.Α.Χ. καταμετρήθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Σολιάτου ἐπικεφαλῆς εὐρισκόνταν πάντοτε ὁ ἀδικηθεὶς λέγει κ. Ἰωαννίδης διότι ἦτο καὶ ὁ τότε κοινοτικὸς σύμβουλος ἐνὸς θὰ ἤμποροῦσε τότε κάλλιστα νὰ σταματήσῃ εἰς τὸ σημεῖο αὐτὸ τὴν χορήγησιν οἰκοπέδου. Πάντοτε ὅμως ὁ ἴδιος ἐφρόντιζε διὰ τὴν ἱκανοποίησιν του διὰ δὲ τοὺς ὑπολοίπους οὐδεμίαν φροντίδα καὶ πρωτοβουλία ἔπαιρξε. Ἔτσι συνέβη καὶ με τὸ ἀνωτέρω ζήτημα. Παρεχωρήθησαν οικόπεδα μέσα στὸ ρέμμα πὸν οἱ δικαιοῦχοι δὲν ἐδέχθησαν καὶ ὑπέβαλον τὶς ἴδιες ἡμέρες καὶ αἰτήσιν παρατήσεως. Οἱ οἱ ἦσαν ὁ Ἐμμανουὴλ Γούσης καὶ Στ. Ἀγαόγλου, ἐπίσης ὁ Νικ. Ἀραμπατζῆς. Ἐτερα 5 παρεχωρήθησαν εἰς ἰδιόκτητα κτήματα με τὰς διαμαρτυρίας ὄλων ἐστάλη ὁ τότε γεωπόνος Δ)νωσος Γεωργίας κ. Γαρέτσος καὶ ἔκανε ἔκθεσι εισηγούμενος νὰ κυρωθοῦν καὶ νὰ παραχωρηθοῦν εἰς τοὺς δικαιοῦχους. Ὅστερα, τὸν Ἐμμανουὴλ Γούση ὁ κ. Ἰωαννίδης γιὰ ν' ἀπαλ λαγῆ διότι αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος

ἦτο καλὸς τοῦ ἔδωσε μόνος του ἕνα οἰκόπεδο ἐκεῖνο πὸν ἔβαλε ἡ Ἐπιτροπὴ ἄχρηστο τοῦ Ν. Ἀραμπατζῆ τὴν 11 Ὀκτωβρίου 1968 ὑπέβαλε αἰτήσιν παρατήσεως καὶ ὁ Ἰωαννίδης ὁπότε ἦρθε ἦρθε ὁ Γεωπόνος καὶ τὸ ἔβαλε καὶ αὐτὸ ἄχρηστο. Ἐφρόντισαν τρία οικόπεδα σὴν πλατεία, ἀπὸ ἀηλάγει ἐκ τοῦ Ἐμμανουὴλ Γούση τώρα μεταξὺ τῶν τριῶν ἦτο καὶ αὐτὸς, ἦρθε τοπογραφικὸν συνεργεῖον τὸ 199 ἔχώρισε ὁ κτὸ οικόπεδα γιὰ ἰσάριθμους δικαιοῦχους. Ἦρθε ὁ Γεωπόνος Δ)σεως Γεωργίας καὶ ἐκλήρωσε μόνος τοὺς τρεῖς τοὺς δὲ ὑπολοίπους 5 ὁ κ. Ἰωαννίδης τοὺς ἔδειξε δρόμους ὁπότε διαμαρτυρούμενος ἠκρωσθῆ ἡ κλήρωσις με τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ὑπολοίπου 5. 1) Καραπαύλου Χρ., 2) Σεβαστῆς Γκιώκη, 3) Ἀντωνίου Καραδοῦκα, 4) Μένιου Καζάκη, 5) Βασιλείου Κετσέλη, νὰ γίνῃ κλήρωσις ἐπὶ τῶν δὲ δικαιοῦχων καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν τριῶν 1) Ἰωάν. Ἰωαννίδη, 2) Ἀραμπατζῆ Ν., 3) Ἀγαόγλου Στ. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀδικημένος κ. Ἰωαννίδης πὸν διεμαρτύρητο ὅτι ἡ δικήν. Ἄν καὶ πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς δὲν ἔχομεν τακτοποιηθῆ ἤδη καὶ ἀναμένομεν τὴν χορήγησιν τοῦ οἰκοπέδου κάποτε.

Εὐχαριστῶ
Ὁ Διὸν
Χ. Καραπαῦλος

τιζὸ Συμβούλιον Μ. Παναγίας νὰ ὀσῆ.

Ο ΔΑΣΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΥ ΔΑΣΟΥΣ ΑΝΑΘΕΩΡΕΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ

Ὅστερα ἀπὸ τὶς λογικὲς καὶ ἐντονὲς ἀντιδράσεις τῶν κατοίκων Βρασίων καὶ Ταξιάρχου, ὁ κ. Γιαννακὸς ἀνεθεώρησε τὶς παλιὲς ἀποφάσεις του καὶ ἔδωσε τὴν ὑψηλὴ ἔγκρισή του νὰ ὑλοτομηθοῦνε τμήματα ἀπὸ ἕνα χρόνο, πὸν ἐγγεγραμμένα. Ὅστόσο καὶ σὴν ἔγκρισή του αὐτὴ τὴν ζωντανότερη φωνὴ τὴν ἔχει ἡ στείρα ἀπόφασις νὰ τυραννιέται ἄλογα ὁ δασεργάτης. Ἐδωσε τμήμα λ. γ. γιὰ ὑλοτομία ἐκ θέσεως πούναι ζωντανὲς κρεμάλες, σὰν τὴ θέση «Βλογιᾶρη Μύλος» καὶ ἀπαίτει νὰ γίνῃ ἡ ὑλοτομία με σύστημα πὸν βοηθᾶει τὴ χωρικὴ μέτρησι. Νὰ κόβουν δηλαδὴ οἱ ὑλοτόμοι με τὸν κουριαστὴ τὰ ξύλα πούχουνε διάμετρο πάνω ἀπὸ 10 πόντους ἰσοκέφαλα γιὰ νὰ μορῆ σὴν στίβα εὐκόλα νὰ τὰ κυβίσῃ. Τοῦτος ὁ τρόπος εἶναι δυνατὸν νὰ βοηθήσῃ τὴν δασικὴ ὑπηρεσία, ὅμως τὸν ὑλοτόμο τὸν τρελλάνει, γιὰ τὴν ὑπάρχει ξύλο καὶ σὲ ἀφθονη συνέχεια, πὸν πρέπει νὰναι χρεωστικὸς με τὸ ἕνα χέρι καὶ νὰ κερδαίνει με τ' ἄλλο νὰ τὸ ριζῆ. Πὸς θὰ κοπῆ τὸ ξύλο τοῦτο με τὸν κουριαστὴ; Τοῦτος ὁ τρόπος δοκιμάστηκε ἀπὸ τὴν Κ.Ε.Δ. καὶ πέρασε σὴν ἀχρηστία, γιὰ τὴν εἶδαν τὸ κακὸ εὐθὺς ἀμέσως οἱ ὑπεύθυνοι. Ὁ κ. Γιαννακὸς θέλει νὰ ἐφαρμόσῃ σὶς κρεμάλες τὸν νεότευκτο κυβισμό. Θέλει δηλαδὴ, ὅπως φαίνε-

ται, νὰ μὴν μποροῦν νὰ ἀνταποκριθοῦν σὶς ἀπαιτήσεις τοῦ οἱ δασεργάτες καὶ νὰ ἀγανακτοῦν. Ἄς ἀφήσομε πὸν ὁ καιρὸς πὸν μόρρεσε νὰ βγάλῃ τὴν ἀπόφασή του γιὰ ὑλοτομία αὐτὸς ὁ Δασολόγος, εἶναι πέρα ἀπὸ ἀκατάλληλος. Γιατὶ δὲν εἶναι πιά ἡ ἐποχὴ, πὸν πρόκειται ν' ἀπορροφήσῃ ἡ ἀγορὰ τὸ ξύλο. Ἐρχεται κίβλας καλοκαίρι καὶ θάνα ἀναγκασμένοι οἱ δασεργάτες νὰ καμαρώνουνε τὰ ξύλα τους στὰ σὸκ ὀλόκληρο τὸ καλοκαίρι κυβισμένα. Ἄν ὅμως γινόταν ἡ ὑλοτομία τὸν Ὀκτώβριον τότε θὰ ἦταν πούλημένα καὶ οἱ ἀνθρωποὶ ἱκανοποιημένοι.

Τούτῃ ἡ καθυστέρηση δὲν ξέρουμε τί λέγουν ἔχει, ξέρουμε ὅμως, πὸς οὔτε τὸ δάσος ὠφελεῖ, οὔτε τοὺς δασεργάτες κάνει εὐτυχομένους. Ἄν τίθετα φορτῶνε ἀγανάκτηση τὶς γανασμένες τους ψυχὲς καὶ φέρνει ἀπίθανο κακὸ. Γιατὶ δὲν εἶναι καὶ πολλὴ κατὰλληλῃ ἡ ἐποχὴ γιὰ νὰ ἀγανακτοῦμε τὸν κορμάκι. Τέτοιες ἐνέργειες εἶν' ἐπικίνδυνες πὸν καὶ τροχοπεδικὲς σὶς κυβερνητικὸ ἔργο. Στὸ πρόσωπο τοῦ κ. Γιαννακοῦ βλέπομεν οἱ δασεργάτες τὸ Πανεπιστήμιον καὶ πὸν βαθεῖα τὴν κυβερνητικὴν διάθεσι. Τέτοια διάθεσι στενοκάρδη συνοφαντεῖ καὶ τὴν ὑπηρεσία καὶ τὸ Κράτος καὶ πρέπει ν' ἀλλάξῃ σύντομα.

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Κατόπιν τῆς ἰσοπαλίας πὸν ἐπέτυχε ἡ ὁμάς τῆς ΑΕΚ ἐναντίον τοῦ ΑΡΕΩΣ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πρωταθλήματος Ἐθνικῆς κατηγορίας με 31 βαθ. ἀκολουθοῦν οἱ Ἀπόλλων Ἀθηνῶν καὶ Παναθηναϊκὸς με 30, ὁ ΠΑΟΚ με 29, ὁ Ὀλυμπιακὸς 27, ἡ Δόξα 26, ὁ Ἄρης 24 οἱ Παγκοσμιτικὸς, Ἡρακλῆς 23 Παναγιᾶλειος Προοδευτικὴ 21, Ἀπόλλων Καλ. 20 Ἐθνικὸς καὶ Μ. Ἀλέξανδρος 19 καὶ ἡ οὐραγὸς ΑΕΝ με 15 βαθμούς. Οἱ ἀγῶνες Ἐθνικῆς

κατηγορίας παρουσιάσων τεράστιον ἐνδιαφέρον ἐκ μέρους τῶν Φιλάθλων λόγῳ τῶν πολλαπλῶν ἐκπλήξεων. Μόνον ἡ διατηρῆσι εἶναι πὸν πεσμένη καὶ ἀναγκάζονται οἱ διάφορες ὁμάδες νὰ μετακαλοῦν ξένους διατηρῆτες.

Τὴν 27 τοῦ Ἰανουαρίου συννητήθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας αἱ Ἐθνικαὶ ὁμάδες Ἐνόπλων δυνάμεων Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας διὰ τὸ στρατιωτικὸν πρωτάθλημα Εὐρώπης. Κατόπιν ἐνὸς ἐξαιρετικῶ ἀγῶνος οἱ ὁμάδες ἀνεδείχθησαν ἰσοπαλὰ με 1-1 Τὸ σκόρ ἀδικεῖ τὴν Ἑλληνικὴν ὁμάδα ἡ ὁποία ἔχασε πολλὰς εὐκαιρίας λόγῳ τῆς ἀστοχίας τῶν κινήσων τῆς. Ἡ Ἰταλικὴ ὁμάς δὲν μόρρεσε νὰ ἀναπτύξῃ τὸ παιχνίδι τῆς ἂν καὶ ἀπετελεῖτο ἀπὸ διεθνέως ἄσους. Μορφὲς τοῦ Ἀγῶνος οἱ Μακεδόνες Τ. Λουκανίδης καλύτερος τῶν 22, Π. Γρηγοριάδης καὶ τῶν Ἰταλῶν ὁ ἄσος Ντὰ Κόστα.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ἐδωσαν ἀμοιβαία ὑπόσχεσι γάμου με ἀρραβῶνα σὶς Παρίσι, ὁ ἐκλεκτὸς Γεωπόνος μας Τζάκος Μπούρου καὶ ἡ χαριτωμένη Μαρίκα Μοῦση. Εὐχόμεστε καλὴ ἐπιστροφὴ καὶ εὐτυχία ἀτάραχη.
ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΡΙΣΤΟΝ

ΦΗΜΙΣΜΕΝΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΕΜΑΤΩΝ ΤΟΥΤ

ΜΕΓ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 49 — ΤΗΛΕΦ. 21-29
ΣΤΕΦΑΝΑ, ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΕΣ, ΝΤΦΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΑ - ΠΑΙΔΙΚΑ. ΟΛΑ ΜΕ ΓΟΥΣΤΟ
ΣΕ ΝΕΑ ΣΧΕΔΙΑ
Σ. ΠΕΤΑΡΟΥΔΑΣ - Ε. ΜΕΜΜΟΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡ. ΚΕΛΕΣΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ 21
ΑΠΟΘΗΚΗ ΕΥΛΕΙΑΣ ΟΔΟΣ ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ 21 — ΤΗΛ. 72-051
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΕΥΛΕΙΑΙ
Οικοδομήσιμοι παντός είδους Εύρώπης και ἐγγύριοι

ΑΓΡΟΕΥΛΕΙΑΙ
Καστανιάς, Φλαμουριάς, Καρυδιάς, Ὄξυας, Σκλήθρου, Πλατάνου, Καραγασιού, Λεύκης κλπ.

ΣΤΥΛΟΙ
Διὰ τηλεφωνικὰς καὶ ἠλεκτρικὰς ἐγκαταστάσεις
— Πελεκητὲς Καστανιᾶς (εἰς ποικιλίαν Ἁγίου Ὄρους)
— Καστανιᾶς Βαρελοποιίας
— Πασσάλους Καστανιάς (Καπρούλια ἐν γένει)
— Εὐλοστέφανα
— Καροφυλεῖς κλπ.

ΑΚΤΙΝΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΔΡΟΣ Ν.Ι. ΣΟΥΛΤΩΓΙΑΝΝΗ - ΚΛ. Ν. ΚΛΕΑΝΘΙΔΗ

ΙΑΤΡΩΝ ΑΚΤΙΝΟΛΟΓΩΝ - ΡΑΔΙΟΛΟΓΩΝ

Ὁδὸς Ἐγνατίας 74
(Ἐναντι Παναγίας Χαλκῶν)

Τηλ. 21.872 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος)

γνωστά. Τὸ ἀρχαιότερο, ἀλλὰ μὴ σωζόμενο, αὐτοκρατορικὸ ἔγγραφο γιὰ τὸ Ἄθω εἶναι ἕνα σιγίλλιον τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Α' τοῦ Μακεδόνος γιὰ τὸν Ἰωάννη Κολοβό, τὸν ἰδρυτὴ τῆς ὁμώνυμης μονῆς ἔξω ἀπὸ τὸ Ὄρος. Σ' αὐτὸ λέγεται ὅτι οἱ ἐρημίται στὰ ἡσυχαστήρια τοῦ Ἄθω καὶ οἱ μοναχοὶ σὴν μονὴ τοῦ Κολοβοῦ προστατεύονται ἀπὸ τὶς ἐνοχλήσεις παντὸς κληρικῶ καὶ ἀναγνωρίζονται κύριοι τῆς περιοχῆς τῆς Ἱερισσοῦ. Τὸ δεύτερον αὐτοκρατορικὸ ἔγγραφο γιὰ τὸν Ἄθω εἶναι πάλι ἕνα σιγίλλιον τοῦ ἰδίου αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Α' τοῦ ἔτους 883, σὶς ὁποῖο λέγεται αὐτολεξεῖ ὅτι « οἱ τὸν ἐρημικὸν βίον ἐλόμενοι, ἐν τῷ τοῦ Ἄθωνος λεγομένῳ Ὄρει... δὲν πρέπει νὰ ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τοὺς γείτονες καὶ ἀπὸ κάθε κρατικὸν ὑπάλληλοι, στρατιωτικὸ ἢ πολιτικὸ, ἀπὸ τὸν ἀνώτατο ὡς τὸν

κατώτερο. Βλέπετε, δὲν γίνεται λόγος οὔτε γιὰ μοναστήρια, οὔτε γιὰ Ἁγίον Ὄρος, ἀλλὰ μόνον γιὰ ἐρημίτας σὶς ὄρος, τὸ λεγόμενο Ἄθως. Τὸ ἴδιο ἔγγραφο ἀπαγορεύει εἰς τὸ ἔξῃς νὰ μπεινοὺν στὸν Ἄθω ποιμένες με τὰ ποιμνία τους καὶ ἀναγνώριζει ἔτσι γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Ἄθω ὡς ἀποκλειστικὴ ἰδιοκτησία τῶν ἀσκητῶν του, τὴν ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ παραβιάσῃ οὔτε τὸ κράτος.

Ἐρχεται κατόπιν καὶ τρίτο αὐτοκρατορικὸ σιγίλλιον τοῦ Λέοντος τοῦ ΣΤ' τοῦ Σοφοῦ αὐτὴ τὴ φορὰ, τοῦ ἔτους 911, σὶς ὁποῖο κατακρίνονται οἱ μοναχοὶ τῆς μονῆς τοῦ Κολοβοῦ ὅτι καταπιέζουν τοὺς ἐρημίτας τοῦ Ἄθω. Τὸν Μάιο τέλος τοῦ ἔτους 942, ἐπὶ αὐτοκράτορος Ρωμανοῦ τοῦ Α' τοῦ Λακαπηνοῦ, ὁ ἐπίτοπος Θεσσαλονικῆς Θωμᾶς, ὡς ἀνώτερος οἰκονομικὸς ὑπάλληλος, δικάζει ὀριακὲς διαφορὰς. Ἀντίδικοι εἶναι, ἀπὸ τὴν μιά μεριά πατέρες προϊστάμενοι μοναστικῶν συγκροτημάτων καὶ χωρικοὶ τῆς περιοχῆς, πὸν ἔχουν ὄλοι κτήματα σὴν εἴσοδο τοῦ Ἄθω, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ἐρημίται τοῦ Ἄθω. Ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ ξεχωρίσων οἱ περιοχῆς καὶ νὰ χαραχθῇ τὸ ὄριο τοῦ Ἄθω ἀπὸ θάλασσα σὲ θάλασσα.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Εἰδικὸς Ἀναισθησιολόγος
Μισοῦλη 18 Τηλέφ. 81-374
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΕΚΡΗΚΤΙΚΗ ΣΤΑ ΔΥΟ ΧΩΡΙΑ ΒΡΑΣΤΑ ΚΑΙ ΤΑΞΙΑΡΧΗ Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΔΑΣΟΛΟΓΟΥ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟ ΔΑΣΟΣ

Το πανεπιστημιακό καθεστώς στον Χολομώντα σε βάσεις λανθασμένες από την αρχή, έφερε οικονομική άνατροπή στα δυο χωριά Βραστά και Ταξίαρχη, τόσο στιγμή που ήταν τότε σαν να τους κόβαν την αναπνοή. 'Ός τόσο με τον χρόνο έγινε, τέλος καθεστώς εκείνη η κατοχή και έσυνήθισε ο κόσμος να ζή με την στενόχωρη αυτή αναπνοή. 'Εκείνο όμως, που σφίγγει ως την άσφυξία τον κόσμο των χωριών αυτών δεν είναι πια το καθεστώς της κατοχής του δάσους, είναι ένα πράμα πιο κοντό, πιο σιχαμένο κι' επικίνδυνο μαζύ. Είναι η τοποθέτηση, από μέρους του πανεπιστημίου, ανθρώπων με χωρίς καρδιά και αίσθημα στη διαχείριση αυτού του δάσους.

Τοποθετούν τον δασολόγο Γιαννακό στη διαχείριση του δάσους και συνεκδοχικά υπεύθυνον στην επαφή χωριών και πανεπιστημίου, και πετυχαίνει ο δασολόγος τούτος να καταστρέψει, με τις ανεξήγητες παραξενιές του, και την ειρήνη των χωριών και την αναδοστική πολιτική του πανεπιστημίου. Δημιουργεί κι' ανάβει ένα μίσος των κατοίκων, για το πανεπιστήμιο, τόσο βαθύ, που θα χροιασθούνε πράξεις άλλοπρόσβαλλες για να σβεσθή.

Συμβαίνει ή σύμπτωση της καταστροφής των πεύκων και γίνεται σάλος. Φεύγει ο κ. Γιαννακός η διώχεται από την πανεπιστημιακή αρχή με την όποια, πως είναι αυτός ο δημιουργός της έχθρας της άμμοσφαιρας. 'Ερχονται άλλοι δυο. 'Ανθρωποι με καρδιά. Καθησυχάζουνε τα πάντα και όλα πάν καλά.

Δεν ξέρουμε ποιος δαίμονας έφερε πάλι τον άκαρδο εκείνον δασολόγο. Το πανεπιστήμιο βέβαια έχει ασχολίες ανώτερες και δεν μπορεί να κατεβή σε τόσο ταπεινά ζητήματα. Μπορούσε όμως κάλλιστα να μην κάνει το λάθος να ξανατοποθετήσει δασολόγον μισητόν σ' αυτή τη θέση. Βασικά δεν έπρεπε ο ίδιος να δεχθή να ρθή. Πως ήρθε; Φανερόναι αληθινόν τον αρχικό ισχυρισμό μας, πως είναι πέρα - πέρα άκαρδος. Γιατί αν δεν ήταν, δεν θαδειχνε άμέσως συμπεριφορά τυράννου. Δεν λογαριάζει αυτός ο άφέντης ούτε αν θίγη συναδέλφους του παλιούς, ούτε αν φέρωνη αδιόρθωτη ζημιά στον κόσμο και στην γνώμη του για την ανώτατη αρχή του πανεπιστημίου.

'Υπάρχουνε έγκραμμένες κι' έτοιμες ύλοτομίες απ' τον προκάτοχό του. Δεν τις δίνει στους Ταξιαρχιώτες και Βρασταμινούς γιατί το θέλει αυ-

τός. 'Εχει να άπολογηθή σε δυο δολόκληρα ύπουργεία. Στο ύπουργείο της Παιδείας και στο ύπουργείο Γεωργίας. Σ' αυτά τα δυο ύπουργεία καταλήγουν οι άμοδιότητες του πανεπιστημιακού δάσους. 'Ός τόσο ο κ. Γιαννακός δεν δίνει την παραμικρή σημασία και στα δυο αυτά. Μ' αυτός, μάτια μου, περιφρονεί το πάλι ακόμα και τους εργατικούς νόμους, που είναι τόσο δά σκληροί σαν είναι να εφαρμοσθούν στη ράχη κανενός σακάτη οικονομικά. Κλωτσάει και τρίτο ύπουργείο. Το ύπουργείο 'Εργασίας. Κάνει δουλειές αναδοστικές. Παίρνει εργάτες από τα Βραστά και τον Ταξίαρχη και δεν τους πληρώνει.

Παιρνούν οι άνθρωποι μαύρα Χριστούγεννα γιατί το θέλει ο Γιαννακός, ο Γιαννακός που είναι σίγουρο, πως πήρε χωρία απ' το μισθό και το δώρο του για τις γιορτές. 'Εχει να κάμη πληρωμή από τις 15 'Οκτωβρίου. Θάπρεπε δίχως άλλο να τους δώσει τα ήμερομισθιά τους τις γιορτές αυτές. Γιατί οι εργάτες δεν έχουν ταμιά άλλον από το μεροκάματό τους. 'Αφήνει άνεργους τους δασεργάτες μήνες τώρα, ενώ υπάρχουν, όπως είπαμε, τμήματα έγκρα-

μμένα. 'Ε, τί, θα μείνη έτσι άνεξέλεγκτος αυτός ο δασολόγος; Θά τον αφήσουν τρία ύπουργεία δολόκληρα να τα συκοφαντή με την στενή αντίληψή του για τον άνθρωπο; Είναι ανάγκη να τ' ιδούν καλά το ζήτημα οι άμοδιότι το Πανεπιστημίου. Δεν είναι άμελητέα η ποσότητα δυο δολόκληρα χωριά. Κι' ούτε είναι τσιφλίκα κανενός. 'Αν βγάλη δλο το άχτι του ο Γιαννακός, η μόνο το μισό, αυτό λίγο ενδιαφέρει. 'Αν ύψωθή όμως ο έκνευρισμός δυο χωριών σε σ'αλοπάτι μίσους και καταραυγής, τούτο ενδιαφέρει σοβαρά και μās, και τα χωρία και τον Νομό κι' δολόκληρη την Πολιτεία. Θά πρέπει γρήγορα λοιπόν να φύγη από το πρόσωπο του Χολομώντα ο Γιαννακός. Γρήγορα όταν λέμε, έννοούμε άμέσως, άλλωώς τα δυο αυτά χωρία θα σ'αλωθούν στο πόδι και θα γίνουνε τρελλά.

Ο κ. Νομάρχης που είναι τόσο δά κονιάμας πρέπει να πάρη αυτό το ζήτημα στα χέρια του και να φροντίση τη μετάθεση αυτού του υπαλλήλου με ταχύν ρυθμόν. Δεν χροιασάνε τίποτε και σε κανέναν Γιαννακό τα δυο αυτά ειρηνικά χωρία μας.

Ο ΜΑΡΜΑΡΑΣ ΚΑΙ Η ΜΕΤΟΙΚΕΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ

'Υπάρχει στερεά άπόφαση να μετοικήση ο Παρθενώνας στο χώρο του Μαρμαρά και να συμπτυχθούν οι δυο κοινότητες σε μία. Αυτή είναι μία σωστή άπόφαση, που θα γεννήσει σύντομα στην άξημένη ποιά κοινότητα του Μαρμαρά νέα ζωή και νέα κίνηση. Οι νέοι κάτοικοι θα δώσουν ό,τι έχουν και θα κερδίσουν ό,τι θρούν απ' τους παλιούς Μαρμαρινούς. Είναι κι' οι νέοι κι' οι παλιοι δυο πάστες με εύλυγία ψυχική θαυμάσια για να μπορούν να σμίξουν και ν' άγκαλιαστούν σε μία καινούργια διαστάρωση, που θάχη χωρίς άλλο προκοπή.

'Ός τόσο έχει και η κίνηση αυτή για την μετοικεσία τις αντιδράσεις και τις αντίρρήσεις και τις δυσάρεσκειες. Πάντα έτσι γίνεται σε κάθε νέα κίνηση γιατί ποτέ δεν είναι δυνατών να βλέπουν ίδια δλο οι άνθρωποι. Με τον καιρό όμως και με το σμίξιμο, που άποσδήποτε θα γίνει μία, που είν' άπόφαση του κράτους, θα φέγουν οι διχογνωμίες και θα πορευεται και δώ η ζωή ίδια όπως παντού.

Μιά κι' είναι τόσο σίγουρα αυτοι δεν είναι ανάγκη να χαλάνε τις καρδιές τους οι Μαρμαρινοί κι' οι Παρθενιώτες, άφου σε λίγο θάναυ άλοι τους Μαρμαρινοί. 'Αντί να άκονίζουνη τα πάθη τους για τίποτε καλύτερα άς έτοιμώσουν τις ψυχές τους για τη μάχη του νερού που είναι τόσο άπαραιτητο στο Μαρμαρά.

Χώρος με την τουριστική γνωστή του προβολή και κίνηση έχει ανάγκη τρομερή για το άπαραιτητο αυτό στοιχείο. Το νερό. 'Η έλλειψη του ζημιώνει άποσδήποτε τον Μαρμαρά. Αυτοί λοιπόν πρέπει να δώσουνε τη μάχη. Να φέρουν άφθονο νερό. 'Εχει επάνω το βουνό πολλά και γάραγα νερά. Να πάρη δάνειο νερό ο Μαρμαράς και να οδηγήση το νερό του Ντραγοντέλι μέσ' το Μαρμαρά. Αυτά είναι έργα καλά και χρήσιμα. Σ' αυτά πρέπει να ξεδευτή η έξυπνάδα κι' η ένεργεια του Συμβουλίου κι' όλων των κατοίκων.

ΕΧΕΙ ΕΝΑ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΣΩΣΤΟ ΑΙΤΗΜΑ Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝΑΣ

'Ενα θεριό και δίκαιο αίτημα προμένουνε ακόμα στο παλιό χωριό. Βάλλει απ' τη θέση αυτή ο Παρθενώνας. Ζητά από το Δασαρχείο του Πολυγύρου να παραχωρηθή μια έκταση στην κοινότητα εκεί κοντά στο παλιό χωριό, μια έκταση από τις δασικά άκατάλληλες για να την κάνει αναδόσωση με καστανιά. Να γίνει δηλαδή ένα κοινοτικό δάσος Καστανιάς.

Είναι λοιπόν ανάγκη να έπισκευθθή τον τόπο που προτείνεται για δάσος καστανιάς ο κ. 'Αγγελίδης και να προβή στις πρέπουσες και άπαραιτητες εισηγήσεις του.

Σκέψη όρθη και γόνιμη και θάβρη ανταπόκριση άνάλογη και στην αντίληψη του νέου προϊσταμένου του Δασαρχείου Πολυγύρου, άφου υπάρχουν άποδείξεις πως δέχεται ευχάριστα την καστανιά ο τόπος.

Και μία, που γίνεται λόγος για το ένομα του κ. 'Αγγελίδη, παίρνουμε γρήγορα την ευκαιρία, για να τον συγχαρούμε μ' όλην την καρδιά μας, για την αγάπη και την κατανόηση που εφανέρωσε άμέσως ήρθε στον τόπο μας αυτόν. 'Αφου έντύπωση σημαντική ή συμπεριφορά του σε δυο περιόδους του κι' ο κόσμος όλος πούναυ σοβαρότατο κρητήριο, μιλάει με άγαλλιαση για το όνομά του. Πέτυχε άριστα στην τοποθέτησή του ο καλός συσπουδαστής μας. Τώρα απ' έδω και πέρα το έργο του είνε εύκολο άφουείνε γνωστό άσοχορτάτος είναι από έπιστήμη κι' από τρόπο εφαρμογής των δεδομένων της έπιστήμης του. Είν' η περιοχή σκληρή και δύσκολη, μα μία που μπορούσε να μαλακώση τις ψυχές θα μαλακώση και τον τόπο σίγουρα και θα τον βοηθήση.

Επίσης θεωρώ ύψιστην ύποχρέωσίν μου ως κατοίκου της Κασσάνδρας να συγχαρώ δύο άνδρας σημαντικής πρωτοβουλίας και ένεργητικότητας, κατοίκους της κοινότητός μας. Τον άξιον και θεληματικώτατον εργολάβον μας κ. 'Αστέριον Δάσκαρην διά τα κοινοτικά έργα ότινα έξετέλεσε μετά πάσης τέχνης και ειλικρινείας και τον κ. Ν. Ρήγαν με την ομάδα των ιδιοκτητών και ιδρυτών του κινηματογράφου «Μπαρμπα Ρήγαν». Προσφέρει πολλά ο κινηματογράφος όστος είνε στην έκπολιτιστική κίνησην του τόπου μας.

Είνε πραγματικών γεγονός ότι η Κασσάνδρα μας έστερείτο από πολλών έτών άνδρών άξιων να κυβερνήσουν και να αναπτύξουν τα πράγματα της κοινότητός μας. Δεν θα ήτο έξεζητημένη διαπίστωση ότι όντως από του 1912 έχει να ιδή η Κασσάνδρα Κοινοτάρχας άξιους του όνόματός και της ιστορίας της.

ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΡΜΥΛΙΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΚΤΗΜΟΝΕΣ

Γίνονται διανομές από έκτάσεις για την καλλιέργεια ελιάς γύρω από την 'Ορμύλια, στους άκτήμονες δλων των κοινοτήτων της περιοχής και μένουν έξω οι άκτήμονες 'Ορμύλιας. Αυτό δεν είναι δίκαιο και πρέπει να διορθωθή. 'Υπάρχουνε άκτήμονες και στην 'Ορμύλια. Προβάλλεται η δικαιολογία, πως είναι Καλιφόρνια ο τόπος της 'Ορμύλιας. Φυσικά είναι, ποιος λέει το αντίθετο. Είναι και Καλιφόρνια και Καναδάς ο τόπος της 'Ορμύλιας, όπως είναι για μεταρριμένες ολιγόμενες και

νειες. Κι' έτσι στενεύει τόσο ο τόπος που και χρυσάφι γνήσιο νάναυ ή παραγωγή της δεν θα φθάνει. Πρέπει λοιπόν να γίνει διανομή και στην 'Ορμύλια. Να πάρουν κι' οι άκτήμονες έδω τόπους να έκχερωώσουν και να κάμουν κτήματα. 'Αν ήταν τόσο πλούσια ή 'Ορμύλια δεν θαχε μόνιμους μεταλλούργους πάνω από 250 στη Γερακινή.

Είναι ανάγκη να ζητήση η Κοινότης από τους άμοδιους ένα κομμάτι γής για τους άκτήμονες της, καθώς είναι ανάγκη να δεινά από σ-

Είνε ανάγκη να καταπαστή με αυτοθυσία, το Συμβούλιο του Συνεταιρισμού, και να μελετήση το σοβαρό θέμα της διαθέσεως του προκίντου.

ΣΥΓΧΑΙΡΕΙ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΑΣ

Κασσάνδρα τη 1.1.1960
Προς την εφημερίδα
«Το Μέλλον της Χαλκιδικής»
Θεσσαλονίκη

Κύριε Διευθυντά,
Σας παρακαλώ θεριά να δημοσιεύση εις την εφημερίδα σας την παρουσία μου έπιστολήν διά της οποίας έπιθυμώ εκ βάθους ψυχής να συγχαρώ το κοινοτικό Συμβούλιον Κασσάνδρας ιδιαιτέρως δέ τον τος από του 1912 έχει να ιδή η Κασσάνδρα Κοινοτάρχας άξιους του όνόματός και της ιστορίας της.

Είνε πραγματικών γεγονός ότι η Κασσάνδρα μας έστερείτο από πολλών έτών άνδρών άξιων να κυβερνήσουν και να αναπτύξουν τα πράγματα της κοινότητός μας. Δεν θα ήτο έξεζητημένη διαπίστωση ότι όντως από του 1912 έχει να ιδή η Κασσάνδρα Κοινοτάρχας άξιους του όνόματός και της ιστορίας της.

Διά τούτο έπιθυμώ σήμερα να ευχαριστήσω και να συγχαρώ προσωπικώς τους κοινοτάρχας μας διά την ταξείαν, έντονον και άποδοτικήν ένεργείαν των προς ανάπτυξη των κοινοτικών ζητημάτων και της του-

ριστικής κινήσεως όμοιως. Είς την καθαρώς άδελφικήν διάθεσίν μου ταύτην εύρισκο σύμφωνον, χωρίς άμφιβολίαν, το σύνολον των κατοίκων της κοινότητός μας. 'Εύχομαι λοιπόν δύναμιν εις τους καλούς κοινοτάρχας μας διά την ολοκλήρωσιν του προγράμματός των, όπερ διέγραψαν προς το καλόν του τόπου μας.

'Επίσης θεωρώ ύψιστην ύποχρέωσίν μου ως κατοίκου της Κασσάνδρας να συγχαρώ δύο άνδρας σημαντικής πρωτοβουλίας και ένεργητικότητας, κατοίκους της κοινότητός μας. Τον άξιον και θεληματικώτατον εργολάβον μας κ. 'Αστέριον Δάσκαρην διά τα κοινοτικά έργα ότινα έξετέλεσε μετά πάσης τέχνης και ειλικρινείας και τον κ. Ν. Ρήγαν με την ομάδα των ιδιοκτητών και ιδρυτών του κινηματογράφου «Μπαρμπα Ρήγαν». Προσφέρει πολλά ο κινηματογράφος όστος είνε στην έκπολιτιστική κίνησην του τόπου μας.

ΑΠΟ ΤΗ ΝΕΑ ΤΡΙΓΛΙΑ

Ο ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ ΚΗΠΟΥΡΩΝ ΟΡΜΥΛΙΑΣ

Σφίγγεται σε οργανισμών γερονό συνεταιρισμός των λαχανοκηπουρών της 'Ορμύλιας, κι' αυτό δίνει πολλές έλπίδες προκοπής. Το Διοικητικό Συμβούλιο του, που το κρατάνε νέοι γνωστικοι γεμάτοι δύναμη και θέληση για εργασία μās δίνει έγγυήσεις σοβαρότατες, πως ένιωσε το θέμα «συνεταιρισμός».

Είναι ανάγκη να ένισχυθή το Συμβούλιο αυτό και με τη θέληση όλων των συνεταιρισμένων κηπουρών, γιατί θα έχη να άγωνισθή στα σοβαρά ζητήματα της άγροτικής οικονομίας, που είναι και τα βασικώτερα για έναν συνεταιρισμό.

'Εχουμε στην 'Ορμύλια ένα έφώδιο σημαντικό για το ξεκίνημα των κηπουρών. 'Εχουμε την επιτυχία της ντομάτας. 'Επιασε η ντομάτα της 'Ορμύλιας στις κυριώτερές μας άγορές. 'Όταν φορτώνει αυτοκίνητο ντομάτα στην 'Ορμύλια για να την μεταφέρει στην 'Αθήνα, τούτο είναι μεγάλο πράμα. Τούτη είναι μια επιτυχία που πρέπει να σεριωύση και να άξηθή μέσ' την 'Ορμύλια για να σωθή ο κόσμος της ταλαιπωρίας. 'Ο συνεταιρισμός μπορεί να κάμη καθεστώς την επιτυχία αυτή και να την προαγάγη. Θάπρεπε να έγκατασταθή μόνιμα στην 'Ορμύλια γεωπόνος άριστα καταρτισμένος για να διδάξη και να διαφωτίση και τον τε-

Είναι ανάγκη να καταβληθή και χρημα άρκετό και κόπος άφθονος για να μπορέσουν κάποτε να φέγουν απ' τη μέση παραγωγής και κατανάλωσης τα τρία χέρια. Αυτοί οι τριτοί τρώνε άκούραστα το πιο γερό φαχνό, που έχει η αξία της ντομάτας.

Πρέπει και σύντομα όσο γίνεται να κινήθη ο συνεταιρισμός με την ένίσχυση και της 'Ενώσεως και της Α.Τ.Ε. για να πετύχη την τέλεια διάθεση της ντομάτας. Πρέπει να σμίξουν κάποτε οι σταθμοί παραγωγής και κατανάλωσης. 'Ετσι μ' αυτό το σμίξιμο θα πέφτει η αξία δολόκληρη του προϊόντος μέσα στο σπίτι του λαχανοκηπουρού.

Δεν είναι άκατόρθωτο, άς είναι όσο θέλει δύσκολο. Πρώτη μεγάλη δυσκολία είναι, να νοιώσουνε βαθεία όλοι οι κηπουροί, πόσο μεγάλη δύναμη είναι ο συνεταιρισμός. Κι' ύστερα από τη στιγμή αυτή τα πράματα τραβούνε όμαλά. Θά βρούνε και τα μέσα της μεταφοράς δικά τους. Θά βρούνε και την άγορά σε είδος πρατηρίου μέσ' την κατανάλωση, θα βρούνε όλα τα πρεπούμενα, που όδηγούν στην τέλεια διάθεση. Μο-

έλπίδες προκοπής. Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιό του, πὸν τὸ κρατᾶνε νέοι γνωστοὶ γεμάτοι δύναμη καὶ θέληση γιὰ ἐργασία μᾶς δίνει ἐγγυήσεις σοβαρώτατες, πὼς ἐνωσε τὸ θέμα «συνεταιρισμός».

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνισχυθῆ τὸ Συμβούλιο αὐτὸ καὶ μὲ τὴ θέληση ὄλων τῶν συνεταιρισμένων κηπουρῶν, γιατί θὰ ἔχη νὰ ἀγωνισθῆ στὰ σοβαρὰ ζητήματα τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας, πὸν εἶναι καὶ τὰ βασικώτερα γιὰ ἕναν συνεταιρισμό.

Ἔχουμε στὴν Ὀρμύλια ἕνα ἐφόδιο σημαντικό γιὰ τὸ ξεκίνημα τῶν κηπουρῶν. Ἔχουμε τὴν ἐπιτυχία τῆς ντομάτας. Ἐπίασε ἡ ντομάτα τῆς Ὀρμυλίας στὶς κυριώτερες μᾶς ἀγορές. Ὄταν φορτῶνε αὐτοκίνητο ντομάτα στὴν Ὀρμύλια γιὰ νὰ τὴν μεταφέρῃ στὴν Ἀθήνα, τοῦτο εἶναι μεγάλο πρᾶμα. Τοῦτη εἶναι μιὰ ἐπιτυχία πὸν πρέπει νὰ στεριώσῃ καὶ νὰ ἀυξηθῆ μετὰ τὴν Ὀρμύλια γιὰ νὰ σωθῆ ὁ κόσμος τῆς ταιλαπωρίας. Ὁ συνεταιρισμὸς μπόρει νὰ κἀν καθεστῶς τὴν ἐπιτυχία αὐτὴ καὶ νὰ τὴν προαγάγῃ. Ἐθάρρεπε νὰ ἐγκατασταθῆ μόνιμα στὴν Ὀρμύλια γεωπόνος ἄρτια καταρτισμένος γιὰ νὰ διδάξῃ καὶ νὰ διαφορίσῃ καὶ τὸν τελευταῖο κηπουρὸ τὸ ζήτημα τὸ σοβαρὸ τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας. Γιατὶ δὲν εἶναι μόνον νὰ προκόβουμε στὴν παραγωγή. Εἶναι τὸ πὸν σημαντικό ἡ τέλεια διάθεση τοῦ προϊόντος. Μιὰ κ' εἶναι ὁμιὸς τὸ Δημόσιο Ταμεῖο μᾶς φτωχὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ διαθέσῃ γεωπόνους τόσο χρήσιμους, εἴ-

Εἶναι ἀνάγκη νὰ καταβληθῆ καὶ χρήμα ἀρκετὸ καὶ κόπος ἀφθονὸς γιὰ νὰ μπορέσουν κάποτε νὰ φύγουν ἀπ' τὴ μέση παραγωγῆς καὶ κατανάλωσης τὰ τρίτα χέρια. Αὐτοὶ οἱ τρίτοι τρῶνε ἀκούραστα τὸ πὸν γερὸ φαχνό, πὸν ἔχει ἡ ἀξία τῆς ντομάτας. Πρέπει καὶ σύντομα ὅσο γίνεται νὰ κινηθῆ ὁ συνεταιρισμὸς μὲ τὴν ἐνίσχυση καὶ τῆς Ἐνώσεως καὶ τῆς Α.Τ.Ε. γιὰ νὰ πετύχῃ τὴν τέλεια διάθεση τῆς ντομάτας. Πρέπει νὰ σμίξουν κάποτε οἱ σταθμοὶ παραγωγῆς καὶ κατανάλωσης. Ἐτοί μ' αὐτὸ τὸ σμίξιμο θὰ πέφτει ἡ ἀξία ὁλόκληρη τοῦ προϊόντος μέσα στὸ σπῆτι τοῦ λαχανοκηπουροῦ.

Δὲν εἶναι ἀκατόρθωτο, ὅς εἶναι ὅσο θέλει δύσκολο. Πρῶτὴ μεγάλη δυσκολία εἶναι, νὰ νοιώσουνε βαθεῖα ὄλοι οἱ κηπουροὶ, πόσο μεγάλη δύναμη εἶναι ὁ συνεταιρισμός. Κι' ὅσοτερα ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ τὰ πρᾶματα τραβοῦνε ὀμαλά. Θὰ βροῦνε καὶ τὰ μέσα τῆς μεταφορᾶς δικὰ τους. Θὰ βροῦνε καὶ τὴν ἀγορὰ σὲ εἶδος πρατηρίου μεσὶ τὴν κατανάλωση, θὰ βροῦνε ὄλα τὰ προεπόμενα, πὸν ὀδηγοῦν στὴν τέλεια διάθεση. Μονάχα σφίξιμο κ' ἀγκάλιασμα γερὸ μ' ἀγάπη καὶ μὲ πείσμα. Στὴν ἐνωσὴ μὲ βάση τὴν παραγωγή, τίποτε ἄλλο ἀπ' τὰ συνηθισμένα, ἄρκεται τὸ κλειδί κ' ὁ δρόμος τῆς ἐπιτυχίας. Ἐμπρός, λοιπὸν, στὸν συνεταιρισμὸ ὄλοι οἱ Ὀρμυλιῶτες μὲ τὴν θεσκευτικὴ πίστη στὴν ἐπιτυχία.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΥΚΙΑΣ

Ἄνοιξαν τὸ δρόμο οἱ φαγάνες στὴν ἀκροθαλασσιὰ τῆς Σιθωνίας καὶ ἐφάνερωσαν σ' ὄλον τὸν κόσμο τὸ θαῦμα τὸ ἀφανέρωτο ὡς τώρα τῆς Συκίας.

Ὁ δρόμος φτάνει ὡς τὴ Συκιά. Τὸ ΚΤΕΛ ἔξοριξε μάνι - μάνι τὰ λεωφορεῖα του νὰ φτάσουν στὴ Συκιά. Ταξίδι μακρὸν καὶ δύσκολο, γιατί ὁ δρόμος εἶναι ἀκόμα ἀστρωτος καὶ τρομερὰ στενός. Ὡς τόσο φτάνει στὴ Συκιά ἀκούραστος κ' ὁ πὸν δύσκολος ἐπιβάτης γιατί κ' οἱ ὀδηγοὶ τοῦ ΚΤΕΛ εἶναι τεχνίτες, μὰ κ' ἡ διαδρομὴ σοῦ ξεδιπλᾶνει τόσο ἀκατάπανστα, τόσο ἀφάνταστη ὀμορφιά, πὸν σβήνει κάθε κούραση τοῦ νοῦ καὶ τοῦ κορμιοῦ.

Εἶδε ἡ Συκιά λεωφορεῖα! Τοῦτη, εἶναι μιὰ πράξη γόνιμη κ' ὀραία. Εἶναι μιὰ πράξη γονιμώτατη γιὰ τὴ Συκιά, γιὰ τὴ Χαλκιδικὴ καὶ γιὰ τὴ Χώρα.

Μπορεῖ τώρα καθένας νὰ καθῆσθαι στὸ Λεωφορεῖο καὶ νὰ τραβήξῃ ἴσια στὴ Συκιά καὶ νὰ χορτάσῃ τὶς αἰσθήσεις του ἀπ' τὶς χιλιάδες ὀμορφιές, πὸν ἀνασταίνονται συνεχῆ καθὼς περνᾶς ἐκεῖνην τὴν περὶφηρημὴ δαντέλλα ἀπ' τὴ Νικήτη ὡς τὴ Συκιά.

Κάθε στροφὴ καὶ κάθε βῆμα σ' ὄλην αὐτὴ τὴν παραλία ἀνάθουν καὶ φροντῶνουν οἱ αἰσθήσεις σου ἀπὸ μιὰ ἀτελείωτη κ' ἀποκορυφωμένη ὀμορφιά.

Μιὰ βλέπεις νὰ φιντῶνουν μεσ' τὰ πεῦκα βράχοι ἀθώρητα ψηλοὶ, γκρεμοὶ π' ἀνοίγουνε τὴν ἄβυσσο τῆς θάλασσας μπροστά σου μὲ ἀγριὰ ἀδὰ τρομερὰ πρωτόγονη. Καὶ μιὰ ἀπλώνεται γαλήνη στὴν καρδιά σου, καθὼς ζυγώνεις μιὰ χαριτωμένη ἀγκάλια καταπράσινη, πὸν δέχεται μὲ ῥίγος κρίσιμο, τὸ σγαλὸ κ' ἀπίθα-

να εἰρηνικὸ κύμα τῆς θάλασσας, πὸν σέρνεται ἐδῶ χαδιάρικα ν' ἀναπαυθῆ.

Καὶ πάλι ἄλλα, κ' ἄλλα ὡς πὸν νὰ φθάσῃ στὸν περὶφηρημὸ τὸ Μαργαῶ. Ἐδῶ εἶναι ἀγκάλιασμα μὲ τὴ φύση ἢ πρωτόγονη μὲ τὸν πολιτισμὸ τῆς ἐποχῆς. Καὶ θὰ γεννηθῶν διχως ἄλλο μιὰ πλούσια ζωὴ τουριστικὴ, σὰν θάρθη καὶ ἡ εὐλογία ἢ κρατικὴ νὰ βοηθήσῃ.

Πέρα ἀπ' ἐδῶ ὡς τὴ Συκιά τὰ πάντα εἶναι νέα, ἀθώρητα κ' ἀγνά. Τοῦτες τὶς ὀμορφιές δὲν τὶς ἀντίκρουσε ὡς τώρα μάτι ξένου. Μονάχα ὀδαιπὸρος ἢ ψαρᾶς μπορεῖ νὰ χάσῃκε στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του ἀναγαλιάζοντας τὴ μαγεμένη ὀμορφιά τῆς ἀγνωστῆς κ' ἀπειραχτῆς ὡς τώρα παραλίας. Τώρα ὀμως μπορεῖ καθένας μ' ἕνα εἰσιτήριο νὰ τὰ χαρῆ καὶ νὰ τὰ ἀπολαύσῃ. Ὀλόκληρη τὴ Σιθωνία μᾶς ἐχάρισε αὐτὸς ὁ δρόμος καὶ σὰν θάρθη ὁ καιρὸς νὰ γίνῃ δρόμος σύγχρονος καὶ τέλειος τότε θάρθουνε κ' οἱ καρποὶ νὰ θρέψουνε καὶ νὰ ἐροῦσιν τὴν ἀγνωστὴ ὡς τώρα καὶ καλὴ Συκιά. Νὰ πόσα πλούτη ἔχει ἡ Χαλκιδικὴ. Γιατὶ προβάλλεται παντοῦ γιὰ ταπεινὴ καὶ κακομοιραμένη ἐπαρχία; Μαζὶ μὲ ὄλα τ' ἄλλα ἔχει τόσον πλοῦτο αἰσθητικὸ, πὸν γίνεται κ' ἀλλάζει στὴ στιγμή σὲ πρακτικὸ χροσάρι. Γι' αὐτὸ εἶναι καὶ ὀπάνω ἢ κρατικὴ φροντίδα νὰ ἐπισκεφθῆ.

Τὸν δρόμο αὐτὸν τῆς Σιθωνίας, τὸν τόσο ἀπαραίτητο τὸν στερεώνει πὸν καλὸ κ' ἐκεῖνη ἡ γέφυρα τῆς Ὀρμυλίας, πὸν τελειώνει τώρα πὸν καὶ κάνει εὐκόλο τὸ πέρασμα τοῦ ἄτακτου χαροῖα.

Ἐργὸ καλὸ. Μπορεῖ νὰ εἰπῆς σωτήριον μαζὶ μὲ κείνο τὸ τεράστιο ἔργον τῆς κοίτης. Στὰ ἔργα τὰ καλὰ ἀξίζει κάθε ἐπαινος κ' ἀγάπη.

Πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Τὸ Μέλλον τῆς Χαλκιδικῆς» Θεσσαλονίκην
Κύριε Διευθυντά,
Σὰς παρακαλῶ θερμὰ νὰ δημοσιεύσῃτε εἰς τὴν ἔγκριτον ἐφημερίδα σας τὴν παροῦσαν μου ἐπιστολὴν διὰ τῆς ὀποίας ἐπιθυμῶ ἐκ βάθους ψυχῆς νὰ συγχαρῶ τὸ κοινοτικὸν Συμβούλιον Κασσάνδρας ἰδιαίτερος δὲ τὸν καθ' ὄλα ἄξιον πρόεδρον αὐτοῦ κ. Ἀστέριον Παπαγιάννην.

Εἶναι πραγματικὸν γεγονόςς ὅτι ἡ Κασσάνδρα μᾶς ἔστερειτο ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀνδρῶν ἀξίων νὰ κυβερνήσουν καὶ νὰ ἀναπτύξουν τὰ πρᾶγματα τῆς κοινότητος μᾶς. Δὲν θὰ ἦτο ἐξεζητημένη διαπίστωση ὅτι ὀντως ἀπὸ τοῦ 1912 ἔχει νὰ ἰδῆ ἡ Κασσάνδρα Κοινοτάχτας ἀξίους τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς ἱστορίας τῆς.

Διὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ σήμερον νὰ εὐχαριστήσω καὶ νὰ συγχαρῶ προσωπικῶς τοὺς κοινοτάχτας μᾶς διὰ τὴν ταχῆσαν, ἔντονον καὶ ἀποδοτικὴν ἐνεργείαν των πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν κοινοτικῶν ζητημάτων καὶ τῆς του-

ΑΠΟ ΤΗ ΝΕΑ ΤΡΙΓΛΙΑ

Ἡ νέα Τρίγλια εἶναι, ὅπως ξεῦρομε, μιὰ ὀραία μεγάλη κομῶπολις, ἀριθμεῖ κάπου 2½ χιλιάδες κατοίκους, περιοριζομένη δὲ ἕνα γύρω ἀπὸ πολλὰς Κοινότητες.

Ὅπως εἶναι τὰ Ν. Φλογητὰ, τὰ Ν. Πλάγια, τὸ Τσαλδοροχώρι, τὰ Ν. Σάλλατα, τὰ Ἐλαιχώρια, Ροδόκηπο, Πετραλωνᾶς, ἀπὸ τὴν Κρήνη Προνοχώρι, τὴν Τένεδο, Ἅγιο Παντελεήμονα καὶ ἀπὸ τὸ Ζωγράφου.

Τόσον ἡ Τρίγλια ὅσον καὶ τὰ ἕνα γύρω αὐτὰ χωριά εἶναι ἡ πηγὴ τῆς κτηνοτροφίας καὶ ὀμως στεροῦνται τὴν περὶθαλψὴν κτηνιάτρον. Νομίζουμε ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἀπαίτησιν, μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς, νὰ διορισθῆ κρατικὸς κτηνίατρος μιὰ πὸν περιοριζομένη ἀπὸ τόσους Κοινότητες.

Νὰ μὴν ἀναγκάζεται ὁ κόσμος νὰ ταλαιπωρηθῆ νὰ πηγαίῃ τὸσο μακριὰ πρὸς ἀνεύρεση γιαιτροῦ.

Γιὰ φαντασθῆτε νὰ ξεκινήσῃ ἕνα ἄνθρωπος ἀπὸ 4 καὶ 5 ὄρες ἀπόστασι νὰ πῆ στὰ Μουδανιά, νὰ φέρῃ τὸν κτηνίατρον, φάρμακα καὶ κοῦρσες θὰ τοῦ στοιχίσῃ ὅσο καὶ τὸ ζῶο του. Νὰ τὸ πᾶν τὸ ζῶο στὰ Μουδανιά; Ἀποκλείεται, θὰ φοβῆσθαι στὸ δρόμο. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἀφήνει στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπέρχεται τὸ μοιραῖον.

Νομίζουμε ὅτι ἡ θέσις τοῦ κτηνιάτρον δὲν εἶναι στὰ Μουδανιά. Ὁ κτηνίατρος πρέπει νὰ βροῖσεται στὸν τόπο τῆς ἀναπαραγωγῆς κτηνῶν, ἔκει εἶναι τὸ πόστο του, διότι αὐτὴ ἢ πρᾶξις εἶναι καὶ ἐπιζήμια στὴν ἐθνικὴ μᾶς οἰκονομία.

Δὲν ἢμπορεῖ ὁ κτηνίατρος ν' ἀλωνίξῃ στὰ ψαρᾶδια τῶν Μουδανιῶν, ὅπως καὶ ὁ λιμενικὸς τελωνῆς τῶν Μουδανιῶν, δὲν μπορεῖ νὰ βροῖσεται στὴν Τρίγλια. Γι' αὐτὸ παρακαλοῦμε τοὺς ἀρμοδίους ὅπως ἐπέμβουν νὰ ἀποσταλῆ τὸ γρηγορότερον

Εἰς τὴν καθάρως ἀδελφικὴν διάθεσιν μου ταῦτην εὐρίσκα σύμφωνον, χωρὶς ἀμφιβολίας, τὸ σύνολον τῶν κατοίκων τῆς κοινότητος μᾶς. Εὐχόμεθα λοιπὸν δύναμιν εἰς τοὺς καλοὺς κοινοτάχτας μᾶς διὰ τὴν ὀλοκληρωσιν τοῦ προγράμματός των, ὅπερ διέγραψαν πρὸς τὸ καλὸν τοῦ τόπου μᾶς.

Ἐπίσης θεωρῶ ὀψίστην ὀποχρεῶσιν μου ὡς κατοίκου τῆς Κασσάνδρας νὰ συγχαρῶ δύο ἄνδρας σημαντικῆς πρωτοβουλίας καὶ ἐνεργητικότητος, κατοίκους τῆς κοινότητος μᾶς. Τὸν ἄξιον καὶ θαυματικώτατον ἐργολάβον μᾶς κ. Ἀστέριον Λάσκαρον διὰ τὰ κοινοτικὰ ἔργα ἅτινα ἐξετέλεσε μετὰ πάσης τέχνης καὶ εὐλικρινείας καὶ τὸν κ. Ν. Ρήγαν μὲ τὴν ὀμάδα τῶν ἰδιοκτητῶν καὶ ἰδρυτῶν τοῦ κηνηματογράφου «Μαρμπα Ρήγας». Προσφέρει πολλὰ ὀ κηνηματογράφος οὗτος εἰς τὴν ἐκπολιτιστικὴν κίνησιν τοῦ τόπου μᾶς.

Εὐχαιριστῶν διὰ τὴν φιλοξενίαν διατελῶ μετὰ πάσης τιμῆς
ΑΣΤΕΡΙΟΣ Γ. ΓΚΑΖΕΠΗΣ

κτηνίατρος μιὰ πὸν βροῖσεται τὸ μεγαλύτερον καὶ καλύτερον κτηνοσφαιεῖο τῆς νοτίου Χαλκιδικῆς στὴν Τρίγλια. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ κοφραθῆ στὸς φίλους μᾶς Μουδανιώτες, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ πιკρὴ ἀλήθεια.

Καὶ μερικὰ περὶ ὀδοντοτροφίας. Τὸ ἀγὸν ὀπως ξεῦρομε ὄλοι εἶναι τὸ μικροσυνάλλαγμα τῶν ἐπιχωριῶτων. Μ' αὐτὸ θὰ πᾶρῃ ἡ νοικοκυρὰ στὸν μακρὴν νὰ πᾶρῃ ὄλα τὰ χρεωδῆ τῆς κουζίνας. Μ' αὐτὸ πηγαίνουν καὶ πολλὰς φορὰς καὶ οἱ ἄνδρες στὸ περὶπτερο γιὰ τσιγάρα. Ἐπομένως πρέπει νὰ εἶναι καὶ αὐτὸ ἀξιοπρόσεχτο. Ὄταν βέβαια ἕνα σπῆτι ἔχει 15 ἔως 20 κόττες, γιὰ νὰ ὀρθοῦν αὐτὲς στὴν περίοδο πὸν νὰ ἀποδόσουν τὸ ἀγὸν, τὶς σιτάρι πρέπει νὰ καταναλώσουν; Καὶνὰ τὶς βλέπει κανεὶς μέσα σὲ μιὰ ὄρα νὰ ψωφοῦν ὄλες!

Γιατὸν εἶναι ἄμεση ἀνάγκη, νὰ παρῶνται τὰ κατάλληλα μέτρα ἐφόσον ὕπάρχουν τὰ μέσα γιὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν ἀσθενειῶν καὶ σὰν τέτοιες εἶναι ἡ ψευδοπανόλη καὶ ἡ διφθερίτις, ἡ καταπολέμησις δὲν γίνεται μὲ τὸ νὰ ἔλθῃ μιὰ φορὰ στὶς 6 μῆνες κάποιος ὕπλληλος τοῦ κτηνιατρείου καὶ νὰ καθίσῃ μιὰ ὄρα στὴν Τρίγλια καὶ νὰ ἐμβολιάσῃ μερικὰς κόττες καὶ μετὰ νὰ φύγῃ, πὸν καλὰ - καλὰ ὁ κόσμος δὲν ἔχει πᾶρῃ εἰδησιν. Ἡ καταπολέμησις πρέπει νὰ γίνεται συστηματικὰ, νὰ ἐμβολιάζονται ὄλες οἱ κόττες, οὐδεμιᾶς ἐξαιρουμένης καὶ κατὰ τὰς συστάσεις καὶ ὀποδείξεις τοῦ ἀρμοδίου κτηνιάτρον.

Δὲν εἶναι μικρὸ πλῆγμα κ' αὐτὸ ἐνάντια στὴν ἐθνικὴ μᾶς οἰκονομία, διότι δὲν εἶναι σπάνιες οἱ φορὰς τὸ νὰ κάνουμε εἰσαγωγὴ αὐγῶν καὶ πουλερικῶν ἀπὸ τὴν Τουρκία, καὶ τὴ Γιωργκοσλαβία καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ προσέξουν οἱ ἀρμοδίοι.

Σταῦρος Μαρμαρίτης

**Ἄν λάχν καὶ στραβῶσῃ ἡ μύτη σου περ-
νῶντας ἀπὸ τὴν πλατεῖα τῆς Ἄρναίας, μὴ
νοιάζεσαι, εἶναι ἀπὸ τὶς μοσχοβολιές, πὸν
στέλνουν σ' ὄλους τοὺς περαστικούς τὰ
θαυμαστὰ λουκάνικα τοῦ
ΜΠΑΡΜΠΑ - ΓΙΑΝΝΗ τοῦ ΨΥΧΟΥΛΑ**

Πετυχε ἄριστα στὴν τοποθέτησιν ὁ καλὸς συσπουδαστῆς μᾶς. Τώρα ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα τὸ ἔργον του εἶναι εὐκόλο ἀφοῦεῖνε γνωστὸ πόσο χορτάτος εἶναι ἀπὸ ἐπιστήμη κ' ἀπὸ τρόπο ἐφαρμογῆς τῶν δεδομένων τῆς ἐπιστήμης του. Εἶναι καὶ παραεῖνε χρήσιμο ἕνα τέτοιο κοινοτικὸν δάσος μιὰ πὸν θὰ ἀυξηθῆ τώρα καὶ ἡ κοινότητα τοῦ Μαργαῶ μὲ τὴν καθοδο τῶν Παρθενιωτῶν, πὸν

ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΡΜΥΛΙΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΚΤΗΜΟΝΕΣ

Γίνονται διανομὲς ἀπὸ ἐκτάσεις γιὰ τὴν καλλιέργεια ἐλιᾶς γύρω ἀπὸ τὴν Ὀρμύλια, στοὺς ἀκτήμονες ὄλων τῶν κοινοτήτων τῆς περιοχῆς καὶ μένουσιν ἔξω οἱ ἀκτήμονες Ὀρμυλίας. Αὐτὸ δὲν εἶναι δίκαιο καὶ πρέπει νὰ διορθωθῆ. Ἐπὶ τῶν ἀκτῆμονες καὶ στὴν Ὀρμύλια. Προβάλλεται ἡ δικαιολογία, πὼς εἶναι Καλιφόρνια ὁ τόπος τῆς Ὀρμυλίας. Φυσικὰ εἶναι, πὸνς λέει τὸ ἀντίθετο. Εἶναι καὶ Καλιφόρνια καὶ Καναδάς ὁ τόπος τῆς Ὀρμυλίας, ὀμως εἶναι γιὰ μετρημένους οἰκογένειες καὶ ἡ Ὀρμύλια ἔγινε ἀπίθανα μεγάλη καὶ πολυπληθῆς. Ἐχει 842 οἰκογένειες. Κι' ἔτσι στενεύει τόσο ὁ τόπος πὸν καὶ χροσάρι γνήσιο νᾶναι ἡ παραγωγή τῆς δὲν θὰ φθάσει. Πρέπει λοιπὸν νὰ γίνῃ διανομὴ καὶ στὴν Ὀρμύλια. Νὰ πάρουν κ' οἱ ἀκτήμονες ἐδῶ τόπους νὰ ἐκχεροῦσιν καὶ νὰ κάμουν κτήματα. Ἄν ἦταν τόσο πλούσια ἡ Ὀρμύλια δὲν θάρχε μόνιμους μεταλλοῦχους πάνω ἀπὸ 250 στὴ Γεραρινή.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητηθῆ ἡ Κοινότης ἀπὸ τοὺς ἀρμοδίους ἕνα κομμάτι γῆς γιὰ τοὺς ἀκτήμονες τῆς, καθὼς εἶναι ἀνάγκη νὰ δεχθῆ στὰ σοβαρὰ καὶ ἡ ἀρμόδια ὀπηρεσία τὸ αἴτημα αὐτὸ τὸ δίκαιο.

ΜΕ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΗ Ο ΒΑΒΔΟΣ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΚΡΑΤΗΣΗ ΤΟΝ ΚΑΛΟ ΓΙΑΤΡΟ ΤΟΥ

Δημοσιεύουμε ἐδῶ μιὰ τηλεγραφικὴ διαμαρτυρία τῶν κατοίκων τοῦ Βάβδου:

Ἐπυρεῖον Κοιν. Προνοίας
Βουλευτᾶς Χαλκιδικῆς Β. Βασιλικὸν Α. Σαραφιανὸν
Βουλῆς Ἑλλήνων
Ἀθῆνας

Νομαρχίαν Χαλκιδικῆς
Ἐγειρομικὸν Κέντρον Χαλκιδικῆς
Ἐγειρομ. Συμβούλιον Χαλκιδικῆς
Πολύγυρον

Ἡ μὴ ἀνανέωσις συμβάσεως ἰατροῦ Μωραῖτη Ἄγροτικοῦ ἰατρείου Κοινότητος Βάβδου δημιουργεῖ ἀνεργίας κατοίκους.

Ἐπιθυμία κατοίκων Βάβδου παραμένει ἰατρὸς Μωραῖτης εἰς θέσιν του.

Ἐκφράζομεν εὐχὴν ἀνανεώσεως ὀρθῆσις συμβάσεως.
Ἀκολουθεῖ ἔγγραφον ὀπόμνημα κατοίκων.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Ὁ ἐξάιρετος ἄνθρωπος καὶ σημαντικὸς γιαιτρός κ. Χρῆστος Μωραῖτης φαίνεται πὼς ἐσκόλασε ὄλες τὶς ψυχὰς τῶν Βαβδιῶν καὶ δὲν μπορεῖ οὔτε αὐτὸς νὰ φύγῃ πιά, οὔτε κ' οἱ Βαβδινοὶ νὰ τὸν ἀφήσουν.

Ἐδοῦλεψε σὲ μέρες σκοτεινῆς καὶ δύσκολης ὀ γιαιτρός αὐτὸς καὶ ἐφανερώσε ὄλον τὸν πλοῦτο τῆς ψυχῆς

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΚΤΡΙΑΦΙΝΗΣ

Ἰατρὸς Χειρουργός

Ἔτω - Ρίνο - Λαρυγγολόγος

Δημοτικὸν Νοσοκομείου Θεογνίκης
Πρίγκ. Νικολάου 31
(Παραπλεύρως Πυροσβεστίου)
Ἀριθ. τηλ. 73-963

τοῦ κ' ἔρχεται τώρα ὄλο φυσικὴ ἢ ἔντονη εὐγνωμοσύνη τῶν ἀνθρώπων πὸν εἶδαν τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφὸν σὲ τὸ πρόσωπό του.

Ἐδῶσε σὲ χωριὸν τοῦ Βάβδου ὁ Χριστιανὸς γιαιτρός αὐτὸς ψυχῆ, πουργὴ καὶ ἐπιστήμη γιὰ ν' ἀπαλύνῃ τὶς ἀνάποδες χρονιές πὸν δὲν ἦταν καλὰ ὁ Βάβδος. Τώρα κ' ὁ Βάβδος δὲν μπορεῖ ν' ἀφήσῃ τὸν προστάτη του. Τὶς μέρες τοῦτες, πὸν μὲ τὴν κίνησιν τῶν μεταλλείων ἔγινε κάπως ὀμαλὴ ἡ ζωὴ του. Εἶναι τὸ ὄριο ἡλικίας, πὸν διώχνει τὸν γιαιτρό. Ὄμως οἱ ἄνθρωποι πὸν δοκίμασαν τὴν καλωσύνη ζωντανεμένη σὲ εὐεργεσία δὲν ἔχουν ὄρια ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης. Κἀν ἐντύπωση εὐγενικὴ ἡ ὀλόθερημ ἔκφραση τῶν Βαβδιῶν σὲ τὸ πρόσωπο τοῦ εὐεργέτη. Ἡ καλωσύνη κ' ἡ ἀγάπη δὲν ἔχουν ὄρια καὶ νόμους. Γι' αὐτὸ ζητοῦν οἱ Βαβδινοὶ νὰ μείνῃ ἕνα ἀκόμη χρόνον ὁ γιαιτρός στὴν θέσιν του. ἴσως μπορέσουνε καὶ δώσουν ἕνα μέρος ἀπ' τὶς πολλὰς εὐεργεσίας σὲ τὸν γιαιτρό τους μὲ μιὰ ἀγάπη ἀνεξάντητη κ' ὀραία.

Τὸ Ἐγειρομικὸν Κέντρο καθὼς καὶ τὸ Συμβούλιον τῆς Χαλκιδικῆς εἶναι ἀνάγκη νὰ προσέξουν τὴ φωνὴ τοῦ Βάβδου. Τέτοιες καθάριες κ' ἀξίες καὶ σπάνιες φωνῆς ἀγάπης κάποτε πρέπει νὰ νικοῦνε καὶ τὸ γράμμα τὸ ξερό. Γιατὶ δεσμοὶ, πὸν, σὰν αὐτὸν τῶν Βαβδιῶν καὶ τοῦ γιαιτροῦ, ἀφήνουνε σφραγίδες τόσο ζωντανῆς εἶναι ὀρόσημα ἀγνῆς ζωῆς καὶ πρέπει νὰ τοὺς δίνουμε ὀλόκληρη τὴν προσοχὴ μᾶς.

Πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς ἄλλο ὁ γιαιτρός σὲ τὸν Βάβδο ἕνα χρόνον ἀκόμη. Εἶναι φόρος τιμῆς τῶν Βαβδιῶν καὶ ἠθικὸν μέταλλο σὲ μέτωπο τῆς Ἐγειρομικῆς Ἐπιτροπῆς.